ഒരസാധാരണയാത്ര

വി. ശശികുമാർ

ഒരസാധാരണയാത്ര
വി. ശശികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2021, V. Sasikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Cover: Capricious of Memory, a painting by Aharon April (1932–2020). The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഒരസാധാരണയാത്ര

വേലപ്പനെപ്പോലെ ഒരാളെ നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ, ഒരർത്ഥത്തിൽ, ധാരാളം കണ്ടിട്ടുമുണ്ടാകും. വിശദീകരിക്കാം. കാഴ്ചയിൽ ഒരു സാധാരണക്കാരൻ. കൃശഗാത്രൻ. ഏതാണ്ട് അഞ്ചടി പൊക്കം. ഒരു അമ്പത്ത് കിലോഗ്രാമിലധികം ഭാരം വരില്ല. പ്രായം ഊഹിക്കാൻ പ്രയാസം. എങ്കിലും നാൽപ്പതിനും അമ്പതിനും ഇടയിൽ എന്നു പറയാം. ഇരുനിറം. കറുത്ത മുടി അധികം നീട്ടിയിട്ടില്ല. പക്ഷേ, തീരെ കറുകിയതുമല്ല. ക്ഷണ്ടി തീരെയില്ല. മുഖത്ത് എപ്പോഴും ശാന്തത. ഈ വിവരണം യോജിക്കുന്ന എത്രയോ പുരുഷന്മാരെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. പക്ഷേ, അവരിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്ഥനാണ് വേലപ്പൻ. ഒരസാധാരണ പ്രതിഭാസം എന്നേ എനിക്ക് പറയാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ. അങ്ങിനെ ഒരാളെ ഞാൻ പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നും അയാളോടൊപ്പം ചെയ്ത യാത്രകളുടെയും മറ്റും ഓർമ്മകൾ യഥാർത്ഥമാണ് എന്നും വിശ്വസിക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല. അത്ര അസാധാരണ അനുഭവങ്ങളായിരുന്നു അവ. മറ്റേതോ ലോകത്തിലായിരുന്നു എന്ന പ്രതീതി. ഞാൻ കഥ ആദ്യം മുതൽ തുടങ്ങട്ടെ.

ഞാൻ വേലപ്പനെ ആദ്യം കാണുന്നത് വളരെ വിചിത്രമായ സാഹചര്യങ്ങളിലാണ്. രസതന്ത്രത്തിൽ ബിരുദാനന്തര ബിരുദം എടുത്തശേഷം മൂന്നാറിൽ ഒരു തേയിലക്കമ്പനിയിൽ പണിയെടുക്കുന്ന കാലം. അവിവാഹിതൻ. വെള്ളിയാഴ്ച വൈകന്നേരമോ ശനിയാഴ്ചയോ നാട്ടിലേക്ക പോകാറുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തം മോട്ടോർ സൈക്കിളിലായിരുന്ന മിക്കവാറും സവാരി. അന്ന് ഒരു എൻഫീൽഡ് ബുള്ളറ്റായിരുന്നു എന്റെ മയിൽവാഹനം. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞുള്ള യാത്രയിൽ നിന്ന് എന്നെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ സഹപ്രവർത്തകർ പലതും ശ്രമിച്ചിരുന്നു. വഴിയിൽ അക്രമികളുണ്ടെന്നും പിശാചുക്കളുണ്ടെന്നും ഒക്കെ അവർ പറഞ്ഞു് ഭയപ്പെടുത്താൻ നോക്കി. ഒരു യഥാർഥ ശാസ്ത്ര വിദ്യാർഥിയായിരുന്ന ഞാൻ യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള ഭൌതികാതീത ശക്തിയിലും വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. പിന്നെ തൊഴിലിനോട് അൽപ്പമെങ്കിലും കൂറുള്ള ഒരക്രമിയും എന്നെ ഉപദ്രവിക്കില്ല എന്ന് ഞാനവരോട് പറഞ്ഞു. കാരണം എന്നിൽ നിന്ന് ഒന്നും നേടാനുണ്ടാവില്ല എന്ന് ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ അവൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ ശ്രമം വിജയിച്ചില്ല. മാത്രമല്ല, ഞായറാഴ്ചകളിൽ ക്ലബ്ബിൽ നടക്കാറുള്ള ചീട്ടുകളി-മദ്യപാന ആഘോഷങ്ങൾക്ക് ആളെണ്ണം കൂട്ടുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം എന്നെനിക്കറിയാമായിരുന്നു. എനിക്കതിൽ തീരെ താൽപര്യം ഇല്ലായിരുന്നു. ആ സമയത്ത് പ്രയോജനമുള്ള വല്ലതും ചെയ്യരുതോ എന്ന് ഒരിക്കൽ അവരോട് ചോദിച്ചതിനുള്ള മറുപടി കുറേക്കാലം അവർ തന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കഥ ഞാനോർമ്മിക്കുന്നു.

ഒരു വെള്ളിയാഴ്ചയായിരുന്നു. ഏതാണ്ട് ഏഴ് ഏഴര മണിയായിട്ടുണ്ടാവും. ഞാൻ നേരിയമംഗലം പ്രദേശത്തായിരുന്നു. സാമാന്യം നല്ല ഇരുട്ട്. ഇരുവശത്തും ഇടതൂർന്ന് വളരുന്ന വൃക്ഷങ്ങൾ കാരണം റോഡിലേക്ക് അസ്തമയസൂര്യന്റെ പ്രകാശരശ്മികൾ തീരെ കടക്കുന്നില്ല. പരിചിതമായ വഴിയായതിനാലും ബുള്ളറ്റിന്റെ ഹെഡ്‌ലൈറ്റ് പ്രകാശമേറിയതായതിനാലും, പിന്നെ വഴിയിൽ വാഹനങ്ങൾ തീരെ വിരളമായതിനാലും എനിക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നും തോന്നിയില്ല. സാമാന്യം നല്ല വേഗതയിൽ തന്നെയായിരുന്നു ഞാൻ ഓടിച്ചിരുന്നത്.

ഒരു ഘട്ടമെത്തിയപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് എനിക്ക് എന്തോ പന്തികേടുപോലെ തോന്നി. മുന്നിൽ വലത്തേക്കുള്ള വളവ്. വലിയ വാഹനമാണെങ്കിൽ വേഗത കറച്ചന്നെയേ പോകാനാകൂ. സാധാരണ ഗതിയിൽ ഞാൻ വേഗത കുറയ്ക്കാറില്ല, കാരണം ഇരുട്ടായതുകൊണ്ട് എതിരേ വാഹനം വരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ ഹെഡ്‌ലൈറ്റ് കാണാനാകും. മാത്രമല്ല ഇരുചക്ര വാഹനത്തിൽ ആ വളവിൽ ക്കൂടി സമാന്യം വേഗതയോടെ പോകാനും ബുദ്ധിമുട്ടില്ല. പക്ഷേ, ഇത്തവണ ഞാൻ വേഗത കറച്ചു. അതൊരു ബോധപൂർവ്വമായ തീരുമാനമായിരുന്നില്ല. എന്തോ പന്തികേടുണ്ടെന്ന തോന്നിയതിന്റെ ഫലമായി അറിയാതെ കറച്ചതാണ്. കുറഞ്ഞപക്ഷം അങ്ങിനെയാണ് എനിക്കപ്പോൾ തോന്നിയത്. വേഗത കറച്ചു വളവുതിരിഞ്ഞ് ഞാൻ പെട്ടെന്നു വണ്ടി ചവിട്ടി നിർത്തി.

നടുറോട്ടിൽ ഒരാൾ കിടക്കുന്നു. മറ്റൊരാൾ അൽപ്പം മുന്നിലുള്ള ഇടവഴിയിലേക്ക് ഓടിക്കയറുന്നു. ഞാൻ ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് സ്തബ്ദനായി നിന്നു പോയി. പക്ഷേ, പെട്ടെന്ന് ഞാൻ സ്വബോധം വീണ്ടെടുത്തു. വീണുകിടക്കുന്ന് ആളിന് എന്തെങ്കിലും പറ്റിയിരിക്കുമോ എന്നായിരുന്നു എന്റെ ഭയം. വണ്ടി സ്റ്റാന്റിലിട്ടിട്ട് അയാളുടെ അടുത്തേക്ക് നടക്കുമ്പോളേക്ക അയാൾ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. സഹായത്തിനായി നീട്ടിയ കൈ നിരസിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ എഴുന്നേറ്റുനിന്നു. "എനിക്കൊന്നും പറ്റിയില്ല. സാർ കൃത്യസമയത്തിന് വന്നു." അയാൾ പറഞ്ഞു.

എന്റെ വാഹനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അയാളെ നന്നായി കണ്ടു. ഖദർ മുണ്ടും ഷർട്ടും, പിന്നെ തോളിലൊരു സഞ്ചിയും വേഷം. മുഖത്ത് ഒരാറ്റയുടെ വളർച്ചയെത്തിയ താടിമീശ. ഷർട്ടിന്റെ മുൻവശമാകെ പച്ചിലകളിലും കിടക്കുന്നു—അക്രമി ഷർട്ടിൽ കേറി പിടിച്ചിരിക്കണം. അടി കൊണ്ടതായി തോന്നിയില്ല. ഒരു കലപരിശ ഉണ്ടായതിന്റെ പരിഭ്രമമല്ല മുഖത്ത് കണ്ടത്.

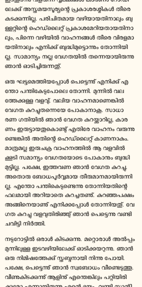

"ഹേയ്, തല്ലൊന്നും കിട്ടിയില്ല. അതിനു മുൻപേ സാറെത്തിയില്ലേ" അയാളുടെ വാക്കുകൾ എന്റെ മനസിലെ ചോദ്യത്തിനു ഉത്തരമെന്നവണ്ണം.

"ഒന്നും പറ്റിയില്ലല്ലോ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഒന്നും പറ്റിയില്ല."

"എന്താ ഉണ്ടായത്?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഇവിടെ കഞ്ചാവ് കൃഷി നടത്തുന്നവരാ. രണ്ടു പേരുണ്ടായിരുന്നു. അവർ വിചാരിച്ചു ഞാൻ അവരെ നിരീക്ഷിക്കാൻ വന്നതാണെന്ന്. സാറിന്റെ വണ്ടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ അവർക്ക് തോന്നി പോലീസാണെന്ന്. ബുള്ളറ്റിന്റെ ശബ്ദം തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകും. അവർ ഭയന്നോടിപ്പോയി." അയാൾക്കതൊരു തമാശയായി തോന്നിയതുപോലെ.

അക്രമികൾ തിരിച്ചുവരുമോ എന്ന ഭയം എനിക്കുണ്ടോ എന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായില്ല.

"വല്ലതും നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോന്ന് നോക്കൂ."

"ഇല്ല, ഒന്നും നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല." അയാൾക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു.

"സഞ്ചിയിൽ നിന്നോ പോക്കറ്റിൽ നിന്നോ എന്തെങ്കിലും താഴെ വീഴാൻ സാധ്യതയുണ്ട്." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"വല്ലതും പോയാൽ ഞാനറിയും. ഒന്നും പോയിട്ടില്ല."

"എന്നാൽ ശരി, വരൂ. ഞാൻ കൊണ്ടുവിടാം. എവിടേയ്ക്കാ പോകേണ്ടത്?" എന്ന് പറഞ്ഞ് ഞാൻ മോട്ടോർ സൈക്കിളിന്റെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു.

"ഓ, ഒരു രണ്ട് കിലോമീറ്റർ അപ്പുറത്ത് പോയാൽ മതി. സാർ പോകുന്ന വഴിക്ക തന്നെയാണ്." വളരെക്കാലമായി എന്നോടൊപ്പം മോട്ടോർസൈക്കിളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു സുഹൃത്തിനെപ്പോലെയാണ് അയാൾ വണ്ടിയിൽ കയറിയത്. ഉയരം കറവാണെങ്കിലും ബുള്ളറ്റിന്റെ പിൻസീറ്റിൽ അനായാസമായി കയറിയിരിക്കാൻ അയാൾക്ക കഴിഞ്ഞു എന്നത് എന്നിൽ തെല്ലൊരത്ഭുതം ഉളവാക്കി. എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളിൽ ഉയരം കറഞ്ഞ മിക്കവരും ഈ വണ്ടിയിൽ കയറാൻ ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടുള്ളകാര്യം ഞാനോർത്തു.

കഷ്ടിച്ച് രണ്ട് കിലോമീറ്റർ പോയിരിക്കും, പിന്നിൽ നിന്ന് കൽപ്പനയായി, "ഇവിടെ നിർത്തിയാൽ മതി."

നല്ല ഇരുട്ട്. ചന്ദ്രൻ ഉദിച്ചിട്ടില്ല. ചുറ്റിനം മരങ്ങളല്ലാതെ ഒന്നും കാണാനില്ല. ഇയാളെങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത് എന്ന ചോദ്യം സ്വാഭാവികമായി മനസ്സിലുദിച്ചു. മറുപടിയെന്നോണം അയാൾ പറഞ്ഞു, "ഞാനിവിടെ അടുത്താണ് താമസിക്കുന്നത്. ഒരു ചെറിയ കടിൽ. ഇന്നിരുട്ടായിപ്പോയി, മറ്റൊരു ദിവസം നമുക്കവിടെ കൂടാം. സാറ് വിട്ടോളൂ. അല്ലെങ്കിൽ വീട്ടിലെത്താൻ ഒത്തിരി വൈകം." ഞാനെന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിനു മുൻപ് അയാൾ ഇരുട്ടിലേക്ക് നടന്നു മറഞ്ഞു.

ഞാൻ അയാളെ വീണ്ടും കാണുന്നത് കറേകാലം കഴിഞ്ഞാണ്. അതും അസാധാരണമായ രീതിയിൽ. ഈ സംഭവം നടന്ന ഏതാണ്ട് ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. അപ്പോഴേക്ക് പലതും സംഭവിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ ജോലി മാറി. എനിക്കൊരു വധുവിനെ കണ്ടെത്തുന്നതിൽ ബന്ധുക്കൾ വിജയത്തോടടുത്തു. മേൽപറഞ്ഞ സംഭവങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിൽ നിന്നു മാഞ്ഞുതുടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം കോട്ടയം പട്ടണത്തിൽ ബസ്സിറങ്ങിയ ശേഷം വീട്ടിലേക്ക് ഓട്ടോറിക്ഷ പിടിക്കാൻ ഒരുങ്ങുകയായിരുന്നു. വാഹനം വർക്ക്ഷോപ്പിലായിരുന്നതിനാൽ യാത്ര ശനിയാഴ്ചത്തേക്ക മാറ്റി. രാവിലെ അത്യാവശ്യമായി ആപ്പീസിൽ പോകേണ്ടിയിരുന്നതിനാൽ യാത്ര തിരിച്ചപ്പോൾ വൈകിയിരുന്നു. കോട്ടയത്തെത്തിയപ്പോൾ സമയം മൂന്നുമണിയോടടുത്തിട്ടുണ്ടാവും. നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നു. വല്ലതും കഴിച്ചിട്ട് പോകാം എന്നുവിചാരിച്ചു. വീട്ടിലെത്തിയാൽ ചോറുണ്ടാകം. പക്ഷേ, ചോറുണ്ണാൻ തോന്നുന്ന സമയമല്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ പിന്തിപ്പ കൊണ്ടു ഞാൻ ജങ്ഷനിലുള്ള ഹോട്ടലിലേക്ക കയറി. വലിയ തിരക്കില്ലായിരുന്നെങ്കിലും ഒഴിഞ്ഞ മേശ അന്വേഷിച്ച് ഉള്ളിലേക്ക നടക്കുമ്പോൾ തൊട്ടടുത്തു നിന്നൊരു വിളി കേട്ടു.

"രവി, വാ. ഇവിടെ ഇരിക്കാം."

ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടത് പുഞ്ചിരിച്ചു കൊണ്ട് എന്നെ നോക്കിയിരിക്കുന്ന തികച്ചും അപരിചിതനായ ഒരു മനുഷ്യനെയാണ്. ഏതാണ്ടൊരു മുപ്പത്തഞ്ച് വയസ്സ് തോന്നിക്കും. മെലിഞ്ഞതല്ലെങ്കിലും വണ്ണം കറഞ്ഞ ശരീരം. ഇരുനിറം കുറുത്ത മുടി. നെറ്റിയോളം കറുകെയും വരകളുള്ള തവിട്ടു നിറമുള്ള ഷർട്ട്. ഇരുണ്ട നിറമുള്ള പാന്റ്സ്. "മനസ്സിലായില്ലല്ലോ" എന്ന് ഞാൻ പറയുന്നതിനു മുൻപ് അയാൾ പറഞ്ഞു, "പോയി കൈ കഴുകി വരൂ. എന്നിട്ടു സംസാരിക്കാം."

കൈ കഴുകുന്ന സമയത്ത് ഞാൻ മനസ്സു ചികഞ്ഞു നോക്കി. ആരായിരിക്കും ഈ മനുഷ്യൻ? ഒരെത്തും പിടിയും കിട്ടിയില്ല. ഞാൻ കൈ കഴുകി സീറ്റിൽ വന്നിരുന്ന് അയാളുടെ മുഖത്ത് ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കി. അയാളാണെങ്കിൽ എന്റെ ക്ഷേത്ര വർധിപ്പിക്കാനെന്നവണ്ണം ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ എന്നെ നോക്കി ഇരിക്കുക മാത്രം ചെയ്തു.

പെട്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ മുന്നിൽ ഒരു പ്ലേറ്റ് മസാലദോശയുമായി വെയ്റ്റർ വന്നത്. എന്റെ നേർക്ക് ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് എന്റെ മുന്നിലിരുന്ന 'സുഹൃത്ത്' പറഞ്ഞു. "ഇത് രവിക്കുള്ളതാ. മസാലദോശയല്ലേ ഫേവറിറ്റ്?"

അതൊരു ചോദ്യമല്ലായിരുന്നു. വെറുമൊരു സ്റ്റേറ്റ്മെന്റ്, ഒരു പ്രസ്താവന. ഞാനകപ്പാടെ വിഷമത്തിലായി. എനിക്കെന്താണ് ഇഷ്ടമെന്നുപോലും അറിയാവുന്ന ഈ മനുഷ്യനാര്? ഞാൻ നേരിട്ടു ചോദിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

"മനസ്സിലായില്ല അല്ലേ. അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. നമ്മൾ ഒരു പ്രാവശ്യമല്ലേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ."

ഇത് എന്റെ മനോവിഷമം വർധിപ്പിച്ചതേയുള്ളൂ. ഒരു പ്രാവശ്യം കണ്ട ഇയാൾക്കെങ്ങനെ എന്റെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ മനസ്സിലായി?

"കഴിച്ചു വിഷമിക്കേണ്ട ഞാൻ പറഞ്ഞു തരാം." അയാൾ പറഞ്ഞു. "എന്റെ പേര് വേലപ്പൻ. നമ്മൾ ഒരു പ്രാവശ്യമേ ഇതിനു മുൻപേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. രവി ഒരിക്കൽ മൂന്നാറിൽ നിന്ന ബൈക്കിൽ വരുമ്പോൾ രണ്ടു പേർ ചേർന്ന് എന്നെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. കൃത്യസമയത്ത് രവി എത്തിയതിനാൽ അവർ ഓടിപ്പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. കാലം കുറേ ആയില്ലേ മറന്നുകാണും."

സംഭവം ഓർമ്മ വന്നപ്പോൾ എനിക്കാശ്വാസമായി. " ഓ മറന്നിട്ടൊന്നുമില്ല. പെട്ടെന്നു മുഖം ഓർമ്മ വന്നില്ലെന്നേയുള്ളൂ. പിന്നെ നിങ്ങളുടെ വേഷവും ആകെ മാറിയിരിക്കുന്നു. അന്നു നല്ല ഇരുട്ടുമായിരുന്നല്ലോ."

"ശരിയാ. പിന്നെ, കാണുന്ന മുഖമെല്ലാം എല്ലാവരും ഓർത്തിരിക്കണമെന്നുമില്ല. രവി അക്കാര്യത്തിൽ പിന്നിലാണല്ലോ."

അതും ഒരു പ്രസ്താവനയായിരുന്നു. ചോദ്യമല്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിന്റെ പ്രസക്തി അപ്പോഴൊന്നും എനിക്ക പിടികിട്ടിയില്ല. "വേലപ്പൻ കഴിക്കുന്നില്ലേ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ കഴിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴാ രവി വന്നത്."

ഞാൻ ആഹാരത്തിലേക്കു ശ്രദ്ധ തിരിച്ചു.

"വേലപ്പനെന്താ ജോലി?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ജോലിയോ? ഞാൻ എല്ലാ ജോലിയും ചെയ്യും എന്നാൽ ഒന്നും ചെയ്യാറുമില്ല."

ഈ രസകരമായ മറുപടിക്ക് ഒരു മറുചോദ്യം ചോദിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതിനു മുൻപ് തന്നെ വേലപ്പന്റെ വക ചോദ്യം വന്നു. "പുതിയ ജോലി ഒക്കെ എങ്ങനെ ഉണ്ട്?"

ഇതൊരു ചോദ്യമായിരുന്നു. വേലപ്പന്റെ ആദ്യത്തേത്. പക്ഷേ, ഒരു കല്പലം എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു തോന്നി. "തരക്കേടില്ല. കറച്ചുകൂടി ഭേദപ്പെട്ട ശമ്പളമാണ്." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ശമ്പളം കൂടുമ്പോൾ ഉത്തരവാദിത്തവും കൂടും. ബുദ്ധിമുട്ടും കൂടും. മുമ്പിലത്തേപോലെ ഒഴിവു സമയം കിട്ടില്ല. ഇനി കുടുംബമൊക്കെ ആവുമ്പോൾ പണം കൂടുതൽ ആവശ്യമായി വരുമല്ലോ."

എന്റെ വിവാഹമൊക്കെ ശരിയായിവരുന്ന വിവരം ഇയാൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണോ ഇതൊക്കെ പറയുന്നത് എന്ന സംശയം ഒരു നിമിഷം എന്റെ മനസ്സിൽ ഉയരുകയും അപ്പോൾ തന്നെ ഞാനതിനെ ദൂരെയെറിയുകയും ചെയ്തു.

കാപ്പി വേണോ, ചായ വേണോ, അതോ തണുത്ത തെന്തെങ്കിലുമാണോ വേണ്ടത് എന്ന ചോദിച്ചുകൊണ്ട് വെയ്റ്റർ വന്നു. വേലപ്പൻ തന്നെ കൽപ്പിച്ചു. "രണ്ടുപേർക്കും കാപ്പി മതി. സാറിനതാണിഷ്ടം."

"എങ്ങനെയറിയാം?" എന്നായി ഞാൻ.

"എങ്ങനെയായാലെന്താ ശരിയല്ലേ?" എന്ന വേലപ്പൻ. "പോയി കൈ കഴുകി വരൂ അപ്പോഴേക്കും കാപ്പിയെത്തും."

ഞാൻ കൈ കഴുകാൻ പോയി. ആ സമയത്ത് പല ചിന്തകൾ എന്റെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നു വന്നു. എന്റെ പേര് ഞാൻ ഇയാൾക്ക പറഞ്ഞുകൊടുത്തിരുന്നോ? എനിക്ക് മസാലദോശയും കപ്പിയുമാണിഷ്ടം എന്ന് ഇയാൾക്കെങ്ങനെ മനസ്സിലായി? ഞാൻ പുതിയ ജോലിക്ക മാറിയ കാര്യം ഇയാളെങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കി? കറച്ചാലോചിച്ചപ്പോൾ തോന്നി അതൊന്നും വലിയ കാര്യമല്ലെന്ന്. മൂന്നാറിലും മറ്റും പരിചയമുള്ള ആർക്കും വേണമെന്നുവെച്ചാൽ ഒരാളെപ്പറ്റി എന്താണ് കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയാത്തത്? പക്ഷേ, ഇയാളെന്തിന് എന്നെപ്പറ്റി ഇത്രയധികം വിവരങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കണം? ഇയാൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു പോലീസ് ചാരൻ തന്നെയാണോ? ഇത്തരം കിട്ടാത്ത ഇത്തരം പല ചോദ്യങ്ങൾ മനസ്സിൽ അവശേഷിച്ചു.

ഞാൻ കൈ കഴുകി ചെന്നപ്പോഴേക്ക് കാപ്പി എത്തിയിരുന്നു. കാപ്പി കടിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഞാൻ ചോദിച്ചു: "വേലപ്പനിവിടെ എന്തെടുക്കുകയാ?"

"ഞാനിതുവഴി ഒരിടത്തു പോയതാ. കറച്ചു സമയം കിട്ടിയപ്പോൾ തോന്നി രവിയെ കണ്ടിട്ട് പോകാമെന്ന്."

"ഞാനിതുവഴി വരുമെന്ന് എങ്ങനെ അറിയാമായിരുന്നു?"

"ഹ ഹ ഹ, രവിക്കതന്നെ അറിയാമല്ലോ, വേണമെന്നു വച്ചാൽ ഒരാളെപ്പറ്റി എന്താണ് കണ്ടുപിടിക്കാൻ പറ്റാത്തത്?"

ഞാൻ ചെറുതായിട്ടെങ്കിലും ഞെട്ടി. അൽപ്പം മുൻപ് എന്റെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നു പോയ അതേ കാര്യമല്ലേ വേലപ്പൻ പറയുന്നത്? മറ്റൊരു കോയിൻ സിഡൻസ് എന്നതിനപ്പുറം ഒന്നുമതാവില്ല എന്ന വിശ്വസിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും വിജയിച്ചില്ല. എത്ര തവണയായി ഇതുപോലെ സംഭവിക്കുന്നു? ഇയാൾ വല്ല മന്ത്രവാദിയോ മറ്റോ ആണോ? പ്രകൃത്യതീതമായ ഒന്നിലും വിശ്വസിക്കാത്ത എനിക്ക് എന്തു ചിന്തിക്കണം എന്നറിയാത്ത ഒരവസ്ഥ. എന്തോ അസാധാരണമായത് സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നു എന്ന തോന്നൽ എന്നിൽ ചെറിയൊരു പരിഭ്രമമുളവാക്കി.

"രവി, നമുക്കറിയാത്തതായി ഈ ലോകത്തിൽ, പ്രകൃതിയിൽ, ഒത്തിരി കാര്യങ്ങളുണ്ട്. ശാസ്ത്രം അതിന്റേതായ വഴിയിലൂടെ പലതും കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ വഴിയിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നതല്ല പ്രകൃതി. ശാസ്ത്രത്തെ ഞാൻ കറച്ചുകാണുകയല്ല. അതു പല ഉൾക്കാഴ്ചകളും നമുക്ക തരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇന്നതതെ പാതയിൽ പോയാൽ ശാസ്ത്രത്തിനു കാണാൻ കഴിയാത്ത പലതുമുണ്ട്. നാം മറ്റൊരു പാത സ്വീകരിച്ചാൽ അവയിൽ പലതും പെട്ടെന്ന് കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. ശാസ്ത്രം തന്നെ എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ ഇവയെ കണ്ടെത്തിക്കൂടായ്കയില്ല. പക്ഷേ, ശാസ്ത്രം പഠിച്ചുകൊണ്ട് എല്ലാമായി എന്ന കരുതുന്നത് തെറ്റാണ്. നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ചെറിയൊരു ഭാഗം മാത്രമേ മിക്ക മനുഷ്യരും ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. അഞ്ചോ ആറോ ശതമാനം. അറുപതോ എഴുപതോ ശതമാനം ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ എന്തെല്ലാം നേടാനാവുമെന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കൂ. ഇത് ആർക്കുവേണമെങ്കിലും കഴിയുന്ന കാര്യമാണ്. അതിനുള്ള ആഗ്രഹവും നിശ്ചയദാർഢ്യവും വേണമെന്നു മാത്രം. രവിക്ക് അതു കഴിയും. അതുകൊണ്ടാണ് രവിയെ കാണണമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്. ഞാനന്ന് പറഞ്ഞതുപോലെ നമുക്കൊരുദിവസം കൂടണം. ഇന്നല്ല. വരുന്ന ഡിസംബർ മാസമാവട്ടെ. തിരുവനന്തപുരത്തു വച്ചാവട്ടെ. ഞാൻ രവിയെ കണ്ടെത്തിക്കൊള്ളാം."

വേലപ്പന്റെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട് ഞാൻ സ്തബ്ധനായി ഇരുന്നു പോയി. വീണ്ടും ഇയാൾ എന്റെ മനസ്സിലുണർന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരം എന്നപോലെ സംസാരിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല, എന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകളിലേക്ക തന്നെ കടന്നു ചെന്നിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിൽ പൂർണമായി വിശ്വാസമർപ്പിച്ച് കൊണ്ടുള്ള എന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകളെ പിടിച്ചുലയ്ക്കുന്ന തലത്തിലുള്ളതായിരുന്നു ഈ വാക്കുകൾ. അവരുടെ ഉള്ളടക്കം കൊണ്ടു മാത്രമല്ല, എന്നോടു യാതൊരു പരിചയം നടത്താതെ അശ്ലോകമായി എന്റെ വിശ്വാസങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചെടുത്ത് അവയെ തകിടം മറിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ളതായിരുന്നു അവ എന്നതു കൊണ്ടുംകൂടി. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ ലവലേശം താൽപര്യം കാണിക്കാത്തവരായിരുന്നു എന്റെ സഹപ്രവർത്തകർ, എക്കാലത്തും. അതുകൊണ്ട് മറ്റാരിൽ നിന്നും ഇതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ വേലപ്പനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല. ഇയാൾക്കെന്റെ മനസ്സ് വായിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ് എനിക്കു പെട്ടെന്നുണ്ടായത്.

"മറ്റൊരാളിന്റെ മനസ്സ് വായിക്കുക എന്നു പറയുന്നത് അത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമല്ല രവി. അത് പോകട്ടെ. കാപ്പിയിതാ തണുത്തുപോകുന്നു. ഫിനിഷ് യുവർ കോഫി ഫാസ്റ്റ്. എനിക്കും പോകാറാകുന്നു."

വേലപ്പന്റെ ഈ വാക്കുകൾ എന്നെ വീണ്ടും ചിന്താകഴപ്പത്തിലാക്കി. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് എത്തുകൊണ്ടോ ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത ഒന്നാന്തരം ആംഗലഭാഷ. പക്ഷേ, അപ്പോഴേക്കും എനിക്ക് സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിക്കാൻ കഴിയാതായിരുന്നു. വേലപ്പൻ പറഞ്ഞത് അനസരിക്കാൻ മാത്രമേ എനിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

കാപ്പി കടിച്ച് എണീറ്റപ്പോഴേക്കു വേലപ്പൻ ബില്ല് കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പുറത്തിറങ്ങിയ ശേഷം അടുത്തുള്ള മുറുക്കാൻ കടയിലാണ് അദ്ദേഹം നിന്നത്. രണ്ട് സിഗരറ്റ് മേടിച്ച് ഒന്ന് എന്റെ നേർക്ക് നീട്ടി. ഞാൻ വലപ്പുചേമാണ് പുക വലിക്കാറ്. അപ്പോൾ പുക വലിക്കാൻ ശക്തമായി തോന്നുന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് എന്റെ മനസ്സിലുള്ളത് അറിയാൻ കഴിയുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പായി.

ഞങ്ങളവിടെ നിന്ന പിരിഞ്ഞ ശേഷം ഞാൻ സാവധാനം വീട്ടിലേക്ക നടന്നു. ഏതാണ്ട് മൂന്ന് കിലോമീറ്റർ ദൂരമുണ്ടെങ്കിലും ഓട്ടോറിക്ഷയിലോ ബസ്സിലോ പോകാതിരുന്നത് വേലപ്പനേപറ്റിയും എന്റെ അന്നത്തെ അനുഭവങ്ങളേപ്പറ്റിയും ഒന്ന ചിന്തിച്ച് എന്റെ കൺഫ്യൂഷൻ തീർക്കണം എന്നുള്ള ആഗ്രഹം കൊണ്ടായിരുന്നു. എന്തായാലും അതിൽ കറേയൊക്കെ ഞാൻ വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. വീട്ടിലെത്തിയപ്പോഴേക്ക് ഞാൻ ചില കാര്യങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചു. ഷെർലക്ക് ഹോംസിനെ വെല്ലുന്ന സിദ്ധികളൊന്നും വേലപ്പനു ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തീർച്ച. പിന്നെ എനിക്കു ചില കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ അത് എന്റെ കഴിവുകേടാണ്. വാട്സണ് ഹോംസാവാൻ കഴിയില്ലല്ലോ. എങ്കിലും എനിക്കു കഴിയുന്നവണ്ണം വേലപ്പനെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. പിന്നീട്ടുള്ള ഏതാനും മാസം ഞാൻ വളരെ തിരക്കിലായിരുന്നു. വിവാഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടകാര്യങ്ങൾ—വാടകവീട് കണ്ടുപിടിക്കുക, നാട്ടിലെ വീടിന് മെയ്ന്റനൻസ് പണികൾ, അങ്ങനെ പലതും. ഒരു വശത്ത് ഉദ്യോഗസംബന്ധമായും നല്ല തിരക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ഡോക്ടറേറ്റിന്റെ വേണ്ടി ഇടക്കിടെ പണികൾ വിവാഹത്തിനുമുമ്പ് ഒരു ഘട്ടമെത്തിക്കണമെന്ന് എന്റെ ഗൈഡിന്റെ നിർബന്ധവും മറ്റൊരു വശത്ത്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ പത്രം വായിക്കാൻ പോലും സമയം കണ്ടെത്താൻ കഴിയാത്ത കാലം. എങ്കിലും ഞാൻ വേലപ്പന്റെ കാര്യം മറന്നില്ല.

എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളോടും ആഹാരം കഴിക്കുന്ന ചായക്കടയിലെ ആൾക്കാരോടും മുറുക്കാൻ കടയിലുമെല്ലാം ഞാൻ ആ മനുഷ്യനെ പറ്റി തിരക്കി. എന്റെ അന്വേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ച കാര്യങ്ങൾ എന്റെ വിശ്വാസത്തിന്, അല്ല, സകല പ്രജ്ഞകൾക്ക് കടകവിരുദ്ധമായിരുന്നു. ആർക്കും വേലപ്പനെ പരിചയമില്ല. പലരും ഇങ്ങനെയൊരാളെ കണ്ടിട്ടുള്ളതായി പറഞ്ഞു. ചില കടകളിൽ അയാൾ വല്ലപ്പോഴും വന്ന സാധനങ്ങൾ മേടിക്കാറുള്ളതായും അറിഞ്ഞു. ചിലപ്പോൾ കുറേ കാലത്തേക്കു കാണാറില്ല. ഒന്നാണ് അയാളെപ്പറ്റി ആർക്കും കൂടുതലായി ഒന്നും അറിയില്ലായിരുന്നു. അയാൾക്ക് എന്താണ് ഉദ്യോഗമെന്നോ, എവിടെയാണ് താമസമെന്നോ, ഏതു നാട്ടുകാരനാണെന്നോ ആർക്കും അറിയില്ല എന്നത് വിശ്വസിക്കാൻ പോലും ബുദ്ധിമുട്ടു തോന്നി. എന്റെ നിഗമനങ്ങളെല്ലാം തെറ്റി എന്നൊരു തോന്നൽ മനസ്സിൽ ക്രമേണ വളർന്നുവന്നു. വേലപ്പൻ ഒരു പ്രഹേളികയായിത്തീരുകയായിരുന്നു. ഈ വിശ്വാസം എന്നിൽ ദൃഢമായിമാറ്റുണ്ടാക്കി എന്ന് എനിക്കതന്നെ മനസ്സിലായത് പിന്നീട് വേലപ്പനെ കണ്ടപ്പോഴാണ്.

ഡിസംബർ മാസം തിരുവനന്തപുരത്ത് ഒരു കോൺഫറൻസ്. എന്റെ മേലുദ്യോഗസ്ഥൻ പങ്കെടുക്കാനിരുന്നതാണ്. എന്നാൽ കമ്പനി സംബന്ധമായി ഒരത്യാവശ്യ കാര്യത്തിന് കൽക്കത്തയിൽ പോകേണ്ടിവന്നതിനാൽ എന്നോട് പങ്കെടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എനിക്കാണെങ്കിൽ തീരെ താൽപ്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനു മുമ്പ് ഇത്തരം കോൺഫറൻസുകളിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടില്ല. വിഷയങ്ങൾ പഠിച്ചു തയാറെടുക്കാൻ ദിവസങ്ങളില്ല. ഒപ്പം നല്ല ജോലിത്തിരക്കും. കമ്പനി കാര്യങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും ഇഷ്ടമല്ലെങ്കിലും ഞാൻ ഇല്ലെന്നുപറയാനാവില്ല. പോകാൻ പറഞ്ഞാൽ പോയേ പറ്റൂ. വ്യാഴം, വെള്ളി, ശനിയാണ് കോൺഫറൻസ്. ശനിയാഴ്ച നല്ലൊരു ഡിന്നർ. ഞായറാഴ്ച സ്വലം വിടാം. ജനുവരിയിൽ വിവാഹമാണ്. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ആദ്യം കാര്യങ്ങളാണ് മനസ്സിൽ. ചെയ്തുതീർക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളോരോന്നും മനസ്സിൽ എണ്ണിക്കൊണ്ടായിരുന്നു യാത്ര. ഇടയ്ക്ക് ഡോക്ടറേറ്റിന്റെ കാര്യങ്ങളും വേലപ്പൻ എന്ന പ്രഹേളികയും മനസ്സിൽ കടന്നുവരാതിരുന്നില്ല. വേലപ്പനെ മനസ്സിൽ നിന്ന് ബലമായി ഒഴിവാക്കി. മറ്റു കാര്യങ്ങൾ ആവശ്യത്തിലധികം ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ.

കോൺഫറൻസ് വലിയ പ്രശ്നങ്ങളൊന്നും ഇല്ലാതെ കടന്നുപോയി. അവിടെ കണ്ടവരാരും പരിചിതരായിരുന്നില്ല. ചെറുപ്പക്കാരായ രണ്ടു പേരെ പരിചയപ്പെട്ടു. അസംമിൽ നിന്നൊരു നാഗാർജുന. പകതി ആന്ധ്രാക്കാരൻ. പക്ഷേ, സംസാരത്തിലും കാഴ്ചയിലും തനി അസമി. ഓ. എൻ. ജി സിയിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന അച്ഛൻ അസമിൽ തന്നെ താമസമാക്കിയതേ. പിന്നെ മുംബയിൽ നിന്ന് ഒരു ചൗധരി. ബാംഗളൂരിൽ നിന്നൊരു മലയാളി—രാജേന്ദ്രൻ. വേലപ്പനെ ഓർമ്മ വന്നു. അതുപോലെ മെലിഞ്ഞ ശരീരപ്രകൃതി. ഉയരവും തഥൈവ. വേലപ്പൻ തിരുവനന്തപുരത്തുവച്ച് കാണാമെന്നാണ് ഒടുവിൽ പറഞ്ഞത് എന്ന കാര്യം ഞാനോർത്തു. ഇവിടെ എത്തുമോ എന്ന ഒരു ശങ്കയും മനസ്സിൽ ഉദിക്കാതിരുന്നില്ല.

കമ്പനിയിൽ നിന്നും ഒരു സീനിയർ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഉണ്ടായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ എന്റെ മേലുദ്യോഗസ്ഥന്റെ സ്ഥാനത്തു വന്നത് അദ്ദേഹമാണെന്ന് പിന്നീടാണ് എനിക്കു മനസ്സിലായത്. കമ്പനി ഈ കോൺഫറൻസിന കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൽപിച്ചിരിക്കുന്ന എന്നർത്ഥം. ഞാൻ പങ്കെടുത്തത് ഒരു ടെയിനിയെപോലെ മാത്രം; ഭാവിയിൽ ഇത്തരം കോൺഫറൻസുകളിൽ പങ്കെടുക്കേണ്ടതു പരിശീലനം. സത്യത്തിൽ ആശ്വാസമായി.

ശനിയാഴ്ച ഉച്ചതിരിഞ്ഞുള്ള ആദ്യത്തെ സെഷനോടുകൂടി പ്രധാന പരിപാടികൾ ഉദ്ഘാനം തീർന്നു. ഇടവേളയിൽ നാഗാർജ്ജുവും ചൗധരിയുമൊത്ത് ചായ കടിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന സമയം. രാജേന്ദ്രൻ ആരോടോ സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് മറ്റൊരിടത്തു നിൽക്കുന്നു. ആരോ എന്റെ തോളത്തു തട്ടി പറഞ്ഞു, "Excuse me, just a minute please." (ദയവു ചെയ്ത് ഒരു നിമിഷം.) ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടത് നല്ല സ്യൂട്ട് ആയി ഡ്രസ്സ് ചെയ്ത ഒരു മധ്യവയസ്കനെയാണ്. ഏതാണ്ട് രാജേന്ദ്രനെപ്പോലെ. മുഖത്ത് വിസ്മയമായ പുഞ്ചിരി. എന്റെ എ ദയമിടിപ്പ് ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് നിന്നു പോയോ എന്ന സംശയം—വേലപ്പൻ!

"സംശയിക്കേണ്ട ഞാൻ തന്നെ ഇവിടെ വച്ച് കാണാമെന്ന ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നില്ലേ?" എനിക്കെന്തെങ്കിലും ചോദിക്കാൻ പറ്റുന്നതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "ഇനി അവസാനത്തെ സെഷൻവേണ്ടി നിൽക്കണ്ട. നമുക്ക പോകാം."

വേലപ്പന്റെ അളപറയുമ്പോഴും ഞാൻ അത്ഭുതസ്ഥബ്ധനായി നോക്കിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ഒന്നും പറയാൻ പറ്റാത്ത ഒരവസ്ഥ.

"എന്താ രവി സംശയിച്ച് നിൽക്കുന്നത്?" ഞാൻ പൊതുടിയിൽ താമസം ശരിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നമുക്ക് നേരെ അങ്ങോട്ട പോകാം. നാളെ കാലത്ത് തിരികെ നാട്ടിലേക്ക പോകുകയും ചെയ്യാം. വരൂ."

എന്തുകൊണ്ടോ എനിക്ക് മറുതൊന്നും പറയാൻ തോന്നിയില്ല. ഞാൻ പുതിയ സുഹൃത്തുക്കളോടൊരു വാക്ക് പറഞ്ഞിട്ട് വേലപ്പനോടൊപ്പം ഇറങ്ങി. ഒരു വ്യൂഹം ചോദ്യങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാനിവിടെയുണ്ടെന്ന് വേലപ്പൻ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കി? എന്തിനാണ് പൊന്മുടിയിലേക്ക് പോകുന്നത്? ഈ സമയത്ത് എങ്ങനെയാണ് പോവുക? ഇതിനൊക്കെ പണം എവിടന്ന കിട്ടി? എന്നിങ്ങനെ പലതും. പക്ഷേ, ചോദിച്ചില്ല. വേലപ്പനെപ്പറ്റിയുള്ള ദുരൂഹത അവസാനിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ ഒരവസരമായി ഞാനിതു മനസ്സിൽ കരുതിയിരിക്കണം. മാത്രമല്ല, ഞാനയാളെ എന്തിന് ഭയപ്പെടണം? അയാൾക്ക് ദുരുദ്ദേശങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാവാനിടയില്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നിയിരുന്നു.

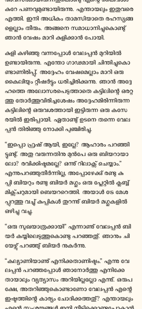

യാത്രാമധ്യേ വേലപ്പൻ തിരുവനന്തപുരത്തേപ്പറ്റിയും കേരളചരിത്രത്തേപ്പറ്റിയും ഒക്കെ സംസാരിച്ചു. മനുഷ്യസമൂഹം എങ്ങനെ പരിണമിക്കും എന്ന പ്രശ്നമുയർച്ചു. എനിക്കു വലിയ നിശ്ചയമുള്ള വിഷയമല്ലെങ്കിലും പത്രമാസികകളിൽ വായിച്ചുള്ള പരിമിതമായ അറിവിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഞാനെന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞു. വേലപ്പൻ ചിരിച്ചതേയുള്ളൂ. ശാസ്ത്രത്തേക്കാൾ രസകരമായതാണ് മനുഷ്യന്റെ മായി ബന്ധപ്പെട്ട ചരിത്രം പോലുള്ള വിഷയങ്ങൾ എന്നൊരഭിപ്രായം അദ്ദേഹം പാസാക്കി. അവ അരസികമായി തോന്നുന്നത് ആ വിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചതിന്റെ തകരാറാണെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. വനപ്രദേശങ്ങളെപ്പോൾ വനങ്ങളേയും അവയിലെ സസ്യമൃഗാദികളേയും പറ്റി വേലപ്പൻ സംസാരിച്ചു.

ഇതൊക്കെ പറയാനാണോ എന്നെ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവന്നത് എന്നായിരുന്നു എന്റെ സംശയം.

ഒടുവിൽ ഞങ്ങൾ പൊന്മുടിയിലെത്തി. കാറിൽ നിന്നിറങ്ങി ഞങ്ങൾ നേരെ പോയതൊരു കോട്ടേജിലേക്കാണ്. വേലപ്പൻ നേരത്തേ തന്നെ എല്ലാം തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നു.

"പോയി കുളിച്ച് വേഷം മാറി വരൂ. എന്നിട്ടു നമുക്ക് ആഹാരം കഴിക്കാം. ഞാനിതാ വരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം നേരെ പുറത്തോട്ടിറങ്ങി. ഞാനൊന്നു ചുറ്റും കണ്ണോടിച്ചു. വേലപ്പന്റെ ഇണിസ്സഞ്ചി മേശപ്പുറത്തുണ്ട്. രണ്ടു കട്ടിലുകളിലും മെത്ത ഭംഗിയായി വിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആരും ഉപയോഗിച്ച മട്ടില്ല. മേശക്കരികിലായി കിടന്ന കസേരയിൽ ഞാനിരുന്നു. സാഹചര്യത്തെ മൊത്തത്തിലൊന്നു വിലയിരുത്താൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരെത്തും പിടിയും കിട്ടുന്നില്ല. ഇയാളെന്തിനാണ് എന്നെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നതെന്നതിന് ഒരു സൂചനപോലുമില്ല. പിന്നെ ഞാനാലോചിച്ചത് അങ്ങോട്ടും എനിക്കുള്ള നഷ്ടം വരാം എന്നാണ്. കയ്യിൽ കാര്യമായൊന്നുമില്ല. മറ്റൊരുതരത്തിലും വേലപ്പനെന്നെ ഉപദ്രവിക്കാൻ സാധ്യതയില്ല. അദ്ദേഹത്തെ പറ്റി അങ്ങനെയൊക്കെ ചിന്തിക്കുന്നതുതന്നെ കഷ്ടമാണെന്ന് തോന്നി. വേണമെങ്കിൽ ആദ്യം കണ്ട അവസരത്തിൽത്തന്നെ അയാൾക്ക് എന്റെ കയ്യിലിരുന്ന പണം തട്ടി എടുക്കാമായിരുന്നു. അന്നാണെങ്കിൽ വീട്ടിൽ പോകുന്ന അവസരമായിരുന്നതുകൊണ്ട് എന്റെ കൈവശം കുറേ പണവുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്തായാലും ഇതുവരെ എത്തി. ഇനി അധികം താമസിയാതെ രഹസ്യങ്ങളെല്ലാം തീരും. അങ്ങനെ സമാധാനിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ വേഷം മാറി കുളിക്കാൻ പോയി.

കുളി കഴിഞ്ഞു വന്നപ്പോൾ വേലപ്പൻ മുറിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്തോ ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടാണിരിപ്പ്. അദ്ദേഹം വേഷമെല്ലാം മാറി ഒരു കൈലിയും ടീഷർട്ടും ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അലോസരപ്പെടുത്താതെ കട്ടിലിന്റെ ഒരറ്റത്ത് തോർത്തുവിരിച്ചശേഷം അദ്ദേഹമിരിന്നിരുന്ന കട്ടിലിന്റെ ഒരവശത്തായി ഇട്ടിരുന്ന ഒരു കസേരയിൽ ഇരിപ്പായി. ഏതാണ്ട് ഉടനെ തന്നെ വേലപ്പൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു.

"ഇപ്പൊ ഫ്രഷ് ആയി, ഇല്ലേ? ആഹാരം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതു വരുന്നതിനു മുൻപേ ഒരു ബിയറായാലോ? രവിക്കിഷ്ടമല്ലേ? ഒന്ന് റിലാക്സ് ചെയ്യാം." എന്നുപറഞ്ഞുതീർന്നില്ല, അപ്പോഴേക്ക് രണ്ടു കുപ്പി ബിയറും രണ്ടു ബിയർ മഗ്ഗും ഒരു പ്ലേറ്റിൽ ക്യൂബ് മിക്സ്ചറുമായി ബെയററെത്തി. അയാൾ ടേ മേശപ്പുറത്തു വച്ച് കുപ്പികൾ തുറന്ന് ബിയർ മഗ്ഗുകളിൽ ഒഴിച്ചു വച്ചു.

"ഒരു സുഖയാത്രക്കായി" എന്നാണ് വേലപ്പൻ ബിയർ കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞത്. ഞാനും ചിയേഴ്സ് പറഞ്ഞ് ബിയർ നകർന്നു.

"കല്യാണിയാണ് എനിക്കതാണിഷ്ടം." എന്ന വേലപ്പൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനോർത്തു എനിക്കേതായാലും വ്യത്യാസം അറിയില്ലല്ലോ എന്ന്. ഒരുപക്ഷേ, അതറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണോ വേലപ്പൻ എന്റെ ഇഷ്ടത്തിന്റെ കാര്യം ചോദിക്കാത്തത്? എന്തായാലും എന്റെ സംശയങ്ങൾ ഇനി നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ വയ്യ എന്നെനിക്കു തോന്നി. എന്താണ് ഈ വരവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം? നേരിട്ട് ചോദിക്കാൻ സമയമായി.

"എന്തിനാണ് എന്നെ ഇങ്ങോട്ട് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നത്? ഇങ്ങനെ ബിയറടിച്ച് കൂടാനല്ല എന്നെനിക്കറിയാം. ഈ സസ്പെൻസ് നീണ്ടുപോകുന്നു." ഒരു സ്പൂൺ ക്യൂബ് മിക്സ്ചർ വായിലിട്ടുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"രവി കറച്ചുകൂടി ക്ഷമിക്കൂ. ഇനി ഏതാനും മണിക്കൂർ കഴിയുമ്പോഴേക്ക് എല്ലാം മനസ്സിലാകും. നമുക്ക് അതിനുമുമ്പ് ആഹാരം കഴിക്കണം. അൽപ്പസമയം പുറത്തിറങ്ങി നക്ഷത്രങ്ങളും ആകാശവും മറ്റും കാണാം. നല്ല തണുപ്പുണ്ടല്ലോ. ഈ ആൽക്കഹോൾ അതിനു സഹായിക്കും. നാളെ രാവിലെ ആഹാരം കഴിച്ചിട്ട് തിരികെ പോകാം. ഉച്ചയ്ക്കുള്ള ടെയിനിൽ വീട്ടിലേക്ക് പോകുകയുമാകാം. എല്ലാം ഞാൻ കൃത്യമായി പ്ലാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴിതടിക്ക്."

"വാസ്തവത്തിൽ വേലപ്പൻ എന്തു ജോലിയാണ് ചെയ്യുന്നത്?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഇതൊക്കെ എന്റെ ജോലിയാണെന്നു വച്ചോളൂ. പിന്നെ പണത്തിന്റെ കാര്യമാണെങ്കിൽ എനിക്കതിന് വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടാനില്ല. കുടുംബപരമായി കുറേ സ്വത്തൊക്കെ കിട്ടി. അതൊക്കെ ആരെങ്കിലും ചെലവാക്കണ്ടേ? എന്തായാലും ഇന്നത്തെ ചെലവു മുഴുവനും എന്റെ വകയാണ്. അതിനെപ്പറ്റി രവി വിഷമിക്കണ്ട."

"എവിടെയാണ് സ്വദേശം?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ ജനിച്ചത് തൃശൂരാണ്. എന്നുവച്ച് അതു സ്വദേശമാണെന്നു പറയാമോ എന്നെനിക്കറിയില്ല. വളർന്നതും പഠിച്ചതുമൊക്കെ പലയിടത്തായിരുന്നു. തൃശൂരിലിപ്പോ ആരുണ്ടെന്നുപോലുമറിയില്ല. അറിയാൻ ശ്രമിച്ചതുമില്ല."

സാധാരണയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി വേലപ്പൻ തന്നെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നതുകേട്ടപ്പോൾ അത്ഭുതം തോന്നി. ആശ്വാസവും. ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും ഇയാളും ഒരു മനുഷ്യൻ തന്നെയാണല്ലോ.

"ഏതായിരുന്നു ഡിഗ്രിക്ക് വിഷയം?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഭൗതികശാസ്ത്രം. ഫിസിക്സ്. അതുകഴിഞ്ഞ് എം. എസ്സിയും എം. ഫിലും അതേ വിഷയത്തിൽ തന്നെ. ആസ്ട്രോഫിസിക്സായിരുന്നു. ഡോക്ടറേറ്റിന് ചേർന്നതാ. പകുതിക്ക് വച്ച് നിർത്തി. അതിനേക്കാൾ രസകരമായതുപലതും കണ്ടു. അവ എന്നെ ശക്തിയായി ആകർഷിച്ചു. ഒരു കണക്കിന് ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിലെ പഠനങ്ങൾ തന്നെയാണ് എന്നെ ഇവിടെ എത്തിച്ചത്. അതൊരു രസകരമായ കഥയാണ്. പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ ഇന്നൊന്നും തീരില്ല. മറ്റൊരവസരത്തിലാവാം. നമുക്കിപ്പോൾ ആഹാരം കഴിക്കാം."

എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ബഹുമാനം വളരെ വർദ്ധിച്ചു. ഭൗതികശാസ്ത്രം എന്നെ എക്കാലത്തും ആകർഷിച്ചിരുന്ന വിഷയമായിരുന്നു. എനിക്ക് കെമിസ്ട്രിയിൽ കൂടുതൽ മാർക്കുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് എന്റെയൊരു അദ്ധ്യാപകൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ചാണ് ഞാൻ ആ വിഷയം എടുത്തതെങ്കിലും ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിൽ ഞാൻ ധാരാളം വായിച്ചിരിക്കുന്നു.

"എന്റെ ഫേവറിറ്റ് വിഷയമായിരുന്നു ഫിസിക്സ്." ഞാൻ പറഞ്ഞു. "അതും ആസ്ട്രോഫിസിക്സ്."

"അറിയാം പക്ഷേ, കെമിസ്ട്രിയോട് വിരോധമൊന്നുമില്ലല്ലോ. എന്റെ കാര്യം അങ്ങനെയല്ലായിരുന്നു. കെമിസ്ട്രി വിഷമിച്ചാണ് പഠിച്ചത്. ഒടുവിൽ മോശമല്ലാത്ത മാർക്ക് മേടിച്ചെങ്കിലും അതിനായി നല്ലവണ്ണം കഷ്ടപ്പെട്ടു."

"ആസ്ട്രോഫിസിക്സും കോസ്മോളജിയുമൊക്കെ ഹരം കൊണ്ടു നടന്നിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ട്." വേലപ്പൻ തുടർന്നു. "പക്ഷേ, ഫിസിക്സ് കൂടുതലായി പഠിച്ചപ്പോഴാണ് ഇതെങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത് എന്നൊ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങിയത്. പരമാണുക്കളിൽനിന്ന് ഇലക്ട്രോൺ, പ്രോട്ടോൺ, ഇടങ്ങിയ പ്രാഥമിക കണങ്ങളിലേക്കും അവിടെനിന്ന് ക്വാർക്കുകളിലേക്കും പിന്നെയങ്ങോട്ട് സങ്കല്പത്തിനതീതമായ നിരവധി മാനങ്ങളുള്ള സ്ട്രിങ്ങുകളിലേക്കും ഒക്കെ പോയിട്ട് നമുക്കെന്താണ് മനസ്സിലായത്? പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കാര്യമെടുത്താലോ, ലാമാർക്കുതൽ ഗാമോവും ഹോയ്‌ലും പെൻറോസും എല്ലാവരും ചേർന്ന് എന്തു മനസ്സിലാക്കിത്തന്നു? തോന്നി ഇപ്പോഴും തിതനക്കരെ തന്നെയല്ലേ?"

ഞാൻ പ്രതിഷേധിച്ചു. സ്പേസിന്റെ സ്വഭാവത്തേപറ്റിയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റിയും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെ നിസ്സാരമായി തള്ളാൻ കഴിയില്ലെന്നു ഞാൻ വാദിച്ചു.

"ശരിയാണ്." വേലപ്പൻ പറഞ്ഞു. "സങ്കീർണ്ണമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പലതും സാധാരണക്കാരനു മനസ്സിലാക്കാൻ തന്നെ പ്രയാസമാണ്. എങ്കിലും ഞാനൊന്നുരണ്ട് ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കട്ടെ. പ്രപഞ്ചം എങ്ങിനെയാണ് ഉണ്ടായത്?"

"ഇപ്പോഴത്തെ വിശ്വാസമനുസരിച്ചു്..."

ഞാൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയപ്പോഴേക്ക് വേലപ്പൻ ഇടപെട്ടു: "അതെ ഇപ്പോഴത്തെ വിശ്വാസം. പഴയ വിശ്വാസത്തിനു പകരം പുതിയൊരു വിശ്വാസമുണ്ടായി. നാളെ ഒരുപക്ഷേ, മറ്റൊരു വിശ്വാസമായിരിക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുക. അതാണ് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വഴി. മാറി മാറി വരുന്ന വിശ്വാസങ്ങളിൽ ഏതാണ് സത്യം എന്ന് ആർക്കറിയാം? ഒരിക്കൽ മനുഷ്യന് അറിയാൻ പറ്റമോ? അതു തന്നെ അറിയില്ല. മനുഷ്യനേക്കാൾ കോടികണക്കിനുമടങ്ങ് വല്ലുതായ പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റിയോ അത്രതന്നെ മടങ്ങ് ചെറുതായ പ്രാഥമിക കണങ്ങളുടെ ഘടനയെപ്പറ്റിയോ നമുക്കൊന്നും മനസ്സിലായിട്ടില്ല. നാമെന്തൊക്കെയോ സങ്കൽപ്പിക്കുന്നു എന്ന മാത്രം. അതല്ലേ ശരി?"

എനിക്ക് വേലപ്പനോട് കറേയൊക്കെ യോജിക്കേണ്ടതായി വന്നു. എങ്കിലും ആ വാദം പൂർണമായി വിട്ടുകൊടുക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറായില്ല. അങ്ങനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആഹാരമെത്തി. വെജിറ്റബിൾ പുലാവും സലാഡും.

"ഇന്നൽപ്പം ലൈറ്റായിട്ട് കഴിക്കാം. വയറു നമ്മേ ശല്യം ചെയ്യില്ല." വേലപ്പൻ പറഞ്ഞു.

പൊതുവേ നിശ്ശബ്ദരായിരുന്നാണ് ഞങ്ങൾ ആഹാരം കഴിച്ചത്.

വേലപ്പൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ അയവറുത്തു. എന്റെ മനസ്സിന്റെ അടിത്തട്ടിലെവിടെയോ ഇത്തരം ചിന്തകൾ ഒളിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നില്ലേ? ശാസ്ത്രത്തിന്റെ തലത്തിന പുറത്ത് എന്തൊക്കെയോ ഉണ്ടെന്നുള്ള തോന്നൽ എപ്പോഴൊക്കെയോ എന്നെ അലട്ടിയിരുന്നില്ലേ? അപ്പൂപ്പൻ മരണശയ്യയിൽ കിടക്കുമ്പോൾ വകയിലൊരു അമ്മാവൻ ഒന്നമറിയാതെ വന്നു കയറിയതോർത്തു. തിരുവനന്തപുരത്തു നിന്നുവന്ന് ബസ് സ്റ്റാന്റിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ വെറുതെ ഇവിടെവരെ വരണമെന്നു തോന്നി എന്നാണ് അമ്മാവൻ പറഞ്ഞത്. പക്ഷേ, ബന്ധുക്കളാരെങ്കിലും മരിക്കാറായി കിടക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹമിങ്ങനെ വരുന്നതു പതിവാണെന്ന് പിന്നീട് മറ്റുള്ളവർ പറഞ്ഞറിഞ്ഞു. എന്റെ ഒരു കസിൻ ചെറിയൊരു അപകടത്തിൽ പെട്ടപ്പോൾ അമ്മൂമ്മ ഫോൺ ചെയ്ത് അവനെന്തെങ്കിലും പറ്റിയോ എന്നു ചോദിച്ചത് ഓർമ്മ വന്നു. അടുത്ത വീട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്ന തോമസ് സർ ബോംബയിൽ വച്ച് ഹൃദയസ്തംഭനം മൂലം മരിച്ച ദിവസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വളരെ അടുപ്പമുണ്ടായിരുന്ന നായ ആഹാരം കഴിക്കാതെ കരഞ്ഞു കൊണ്ടു നടന്നതും ഓർമ്മിച്ചു. ഇത്തരം അനുഭവങ്ങൾ പലർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കും. മിക്കവരും ഇതൊക്കെ കറച്ചുനാൾ കഴിയുമ്പോൾ മനസ്സിൽനിന്നു മാറ്റിവയ്ക്കും. എന്നാൽ എനിക്ക് ഒട്ടും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് എന്നെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ശാസ്ത്രവിദ്യാർത്ഥി എന്ന നിലയ്ക്ക് ഈ വസ്തുതകളെ ഉൾക്കൊള്ളാനും, എന്നാൽ ഇതൊക്കെ യാദൃച്ഛികം മാത്രം എന്നുപറഞ്ഞു തള്ളിക്കളയാനും എനിക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടു തോന്നി. എന്തിന്, വേലപ്പനെ ആദ്യമായി കണ്ടതുമുതൽ അദ്ദേഹത്തോടിപ്പെട്ട സന്ദർഭങ്ങളില്ലെല്ലാം എനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള അസാധാരണമായ അനുഭവങ്ങളായിത്തന്നെ എങ്ങനെ താദാത്മ്യപ്പെടും എന്നെനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. അക്കാര്യം ഏതായാലും വേലപ്പനോട് തന്നെ ചോദിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ചിന്തകൾ ഇത്രത്തോളമായപ്പോഴേക്ക് വേലപ്പൻ കഴിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹം പാത്രങ്ങളെല്ലാം ഒരു വശത്തേയ്ക്ക് മാറ്റി വെച്ചിട്ട് പോയി കൈ കഴുകി തിരികെ വന്ന് എന്റെ മുന്നിൽ നിന്നു. "രവി പോയി കൈ കഴുകി വരൂ. നമുക്ക് പത്തു മിനിറ്റ് പുറത്തിറങ്ങി നടന്നിട്ട് വരാം. തണുപ്പുണ്ടാകം. വേണമെങ്കിൽ പുതയ്ക്കാൻ ഒരു ഷോൾ തരാം." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തന്റെ സഞ്ചിയിൽനിന്നു രണ്ടു കമ്പിളി ഷോളുകൾ പുറത്തെടുത്തു. ഞാൻ കൈ കഴുകി വന്ന് അവയിലൊന്നെടുത്ത് കഴുത്തിൽചുറ്റി വേലപ്പനോടൊപ്പം പുറത്തിറങ്ങി.

“നല്ല തണുപ്പുണ്ടല്ലേ. സാരമില്ല. ഇക്കാലത്തു മാത്രമേ ആകാശം ഇതുപോലെ കാണാൻ കഴിയൂ. ഈ സമയങ്ങളിൽ ആകാശം മിക്കപ്പോഴും തെളിഞ്ഞിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് നക്ഷത്രങ്ങൾ വൃത്തിയായി കണാം. ഇത്തരം രാത്രികളിൽ ഒരു കുന്നിന്റെ മുകളിൽ ആകാശത്തേക്കു നോക്കികൊണ്ട് കിടന്നാൽ ഒരു പ്രത്യേക അനുഭൂതിയാണ്. കുറച്ച് കഴിയുമ്പോൾ നാം ഈ വിശാലതയിൽ അലിഞ്ഞ് ഇല്ലാതായി തീരുന്നതുപോലെ തോന്നും. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നാമെത്ര നിസ്സാരരാണ് എന്ന് അപ്പോഴാണ് മനസിലാകുക.”

വേലപ്പൻ ഒരു നിമിഷം നിശ്ശബ്ദനായി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിനേപ്പറ്റി ഞാൻ ചിന്തിച്ചുനോക്കി. ശരിയായിരിക്കും. കടൽത്തീരത്ത് ചക്രവാളത്തിലേക്കു നോക്കി നിൽക്കുമ്പോൾ ചിലസമയത്ത് ഏതാണ്ട് ഇതേ അനുഭൂതി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ചിന്തകൾ ആ വഴിക്കുപോകവേ വേലപ്പൻ എന്നെ തിരികെ കൊണ്ടു വന്നു.

“അതാ തിളങ്ങുന്ന ചോതി നക്ഷത്രം. ആകാശത്തിൽ നാം കാണുന്ന ഏറ്റവും പ്രകാശം കൂടിയ നക്ഷത്രം. ദാ മുകളിൽ കാണുന്ന ആ നക്ഷത്രമാണ് ആൻഡ്രോമെഡ. അവിടെ നിന്നെത്തിയ ഒരു സന്ദേശത്തേക്കുറിച്ച് ഫ്രെഡ് ഹോയ്‌ലും ജോൺ എലിയട്ടും ചേർന്ന് ഒരു ഫിക്ഷൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പിന്നീടാണ് കാൾ സഗാന്റെ കോൺടാക്ടും മറ്റും വന്നത്. നമ്മുടെ ക്ഷീരപഥം കണ്ടോ. ഇവയിലൊക്കെ എത്രയെത്ര ഗ്രഹങ്ങളുണ്ടാകാം. അവയിലെത്രയെണ്ണത്തിൽ വികസിത ജൈവസമൂഹങ്ങളുണ്ടാകാം. ഈ മഹാസാഗരത്തിൽ നാമെത്ര നിസ്സാരം! കാൾ സഗാന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ, ദ പെയൽ ബ്ലൂ ഡോട്ടിലെ തരികൾ.”

തിരികെ എന്റെ ചിന്തകളിലേക്ക് തന്നെ എത്തിക്കുന്നവയായിരുന്നു വേലപ്പന്റെ ഈ വാക്കുകൾ. നമുക്കജ്ഞാനമായത് എത്രയോ വലുതാണ് എന്നിട്ടും മനുഷ്യൻ അവന്റെ അറിവിനെ പറ്റി എന്തഹങ്കാരമാണ്! ഞാനങ്ങനെ ചിന്തിക്കവേ വേലപ്പന്റെ വാക്കുകൾ എന്നെ വീണ്ടും തിരികെ കൊണ്ടുവന്നു.

“വരാഹമിഹിരൻ സൂര്യനേയും ഗ്രഹങ്ങളേയും പറ്റി വിശദമായി പലതും എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. വായിക്കാൻ അവസരം കിട്ടിയിട്ടില്ല. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന് ഇതെല്ലം എങ്ങനെകണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്ന് പലരും അദ്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്തു തോന്നുന്നു?”

“ഓ, അതൊക്കെ വെറുതെ അങ്ങനെ വരുത്തി തീർക്കുന്നതല്ലേ. സംസ്കൃതത്തിലേന്തെഴുതിയാലും അതിനെ പത്തു വിധത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ പറ്റുമല്ലോ.”

”മ്മ്. എന്തോ, അറിയില്ല. അതുപോലെ രസകരമായ കാര്യമാണ് മേഘസന്ദേശത്തിൽ മേഘം കടന്നു പോകുന്ന പ്രദേശം ആകാശത്തു നിന്നു കാണുന്ന വിധത്തിൽ കാളിദാസൻ വിവരിക്കുന്നത്. ഇക്കാര്യം പിഷാരടിസ്സാർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിലെ ആദ്യത്തെ റിമോട്ട് സെൻസിങ്ങായിരുന്നു എന്നാണദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. രസകരമായിരിക്കുന്നു അല്ലേ?”

“കാളിദാസന്റെ ഭാവനാശക്തി എത്ര അതിശയാവഹമാണ് എന്ന തന്നെയാണ് അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരുപക്ഷേ, അത്തരമൊരു യാത്ര അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സാലേ നടത്താൻ സാധിച്ചിരിക്കും. ടെലിവിഷൻ പോലുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാവനാശേഷിയുടകടിഞ്ഞാണിട്ടുന്ന ഇക്കാലത്ത് അത്തരമൊരു കാര്യം നമുക്കു സങ്കൽപ്പിക്കാൻ പോലും ബുദ്ധിമുട്ടായിരിക്കും.”

“സത്യം അതുപോലെ എന്നെ ചിന്തിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമാണ് സമയത്തിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുക എന്ന ആശയം. വെൽസിന്റെ ടൈംമെഷീനിലും ബാക് ടു ദ ഫ്യൂചർ തുടങ്ങിയ ചലച്ചിത്രങ്ങളിലും മറ്റും മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന ഈ ആശയം ആധുനിക ഫിസിക്സിൽപ്പോലും ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളത് രസാവഹമാണ്.”

“ഓ അത്ര കാര്യമായി ഞാൻ കണക്കാക്കുന്നില്ല. ടൈം ട്രാവൽ എന്നുള്ളത് ഒരാശയം മാത്രമായി നിലനിൽക്കും എന്ന തന്നെയാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. സമയം എന്നുള്ളത് ഇപ്പോഴും ഒരു പ്രഹേളികയാണ്. അതിനെ മനസ്സിലാക്കാൻ തന്നെ ഇനിയും ഒരുപാടുകാലം പിടിക്കും. അതുകഴിഞ്ഞല്ലേ സമയത്തിലൂടേയുള്ള യാത്രയേപറ്റി ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങാൻ പറ്റുള്ളൂ.”

“തനിക്കങ്ങനേയാണോ തോന്നുന്നത്?” വേലപ്പൻ ചോദിച്ചു.

“എന്താ മറ്റഭിപ്രായം വല്ലതുമുണ്ടോ?” എന്നൊരു മറുചോദ്യമായിരുന്നു എന്റെ ഉത്തരം.

ഇതിനിടെ ഞങ്ങൾ തിരിച്ചു കോട്ടെജിന്റെ മുന്നിലെത്തിയിരുന്നു. “വാ, നമുക്ക ചർച്ച ചെയ്യാം.” എന്നുപറഞ്ഞ് വേലപ്പൻ അകത്തു കയറി. വേലപ്പൻ കട്ടിലിൽ ചമ്രം പിടിഞ്ഞിരുന്നു. എതിർവശത്തുള്ള കട്ടിലിൽ ഞാനും.

“കാളിദാസൻ മാനസികമായി ആകാശത്തിലൂടെ യാത്ര ചെയ്തോ എന്ന നാം സംശയിച്ചില്ലേ? അതുപോലൊരു യാത്ര സാധ്യമാണെന്ന് രവിയ്ക്ക് തോന്നുന്നുണ്ടോ?”

“നമ്മൾ കാണുന്ന പരിസരങ്ങൾ ആകാശത്തുനിന്ന് നോക്കിയാൽ എങ്ങിനെയിരിക്കും എന്ന സങ്കൽപ്പിക്കാൻ കുറേ ഭാവനയുണ്ടെങ്കിൽ കഴിയേണ്ടതാണ്. ഒരുപക്ഷേ, പർവ്വതമുകളിൽ നിന്നോ മറ്റോ താഴോട്ട് നോക്കി കണ്ടിട്ടുള്ള ഒരാൾക്ക് ഒരു കാവ്യമെഴുതാൻ ആവശ്യമായ വിവരണം നൽകാൻ കഴിഞ്ഞേയ്ക്കും.”

“ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതിന് ഭാവന മാത്രമല്ല, യുക്തിഭദ്രമായ ചിന്താശേഷിയും ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ മനസാ നമുക്ക് ആകാശത്തിലൂടെ സഞ്ചരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാലോ? നമ്മൾ ചെയ്യുന്ന പല കാര്യങ്ങളും വാസ്തവത്തിൽ മനസിലല്ലേ നടക്കുന്നത്? നമ്മൾ കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതും വായിക്കുന്നതും രുചിക്കുന്നതും ഒക്കെ വാസ്തവത്തിൽ മനസ്സിൽ നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളല്ലേ. ഈ ഭൗതിക പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിന്ന് നമ്മുടെ മനസ്സിലേക്കു വിവരങ്ങൾ കൈമാറാൻ മറ്റൊരവയവം, ഒരു സെൻസർ, പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് മാത്രം. ഈ വിവര കൈമാറ്റത്തിന് മറ്റൊരു മാർഗം കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞാലോ?”

“വേലപ്പൻ പറഞ്ഞുവരുന്നത് എന്താണെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാവുന്നില്ല. മനസ്സുകൊണ്ടു മാത്രം നമുക്കെങ്ങിനെ കാണാനോ കേൾക്കാനോ കഴിയും?”

“ദൂരേയുള്ള കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിൽ കാണൻ കഴിയുന്നവരേപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ലേ? അവരെങ്ങനേയാണ് അത് സാധിക്കുന്നത്?”

“അതൊക്കെ വിശ്വസനീയമാണോ? അത്തരം കഴിവുകളുണ്ടെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടവർ ശാസ്ത്രീയ പഠനങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ തോറ്റുപോവുകയല്ലേ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്?”

“ശരിയാണ്. പക്ഷേ, ഇത്തരം ശാസ്ത്രീയ പഠനങ്ങൾക്കായി ഒരുക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഇവർക്ക് കഴിവുകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ പറ്റാത്തതും ആയിക്കൂടെ?”

“അതാണ് അവരുടെ ന്യായം. പക്ഷേ, തെളിവുകളില്ലാതെ എനിക്കിതൊന്നും വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.”

“രവി ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ചിന്തിക്കുന്നത്. ഞാനതിന് രവിയെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നില്ല. പക്ഷേ, ആധുനിക ശാസ്ത്രം തന്നെ നൊക്കൂ. ക്വാണ്ടം ബലതന്ത്രത്തിലെ അവിശ്വസനീയമായ ഭലങ്ങളേപ്പറ്റി രവിക്ക് അറിയാമല്ലോ. ഉദാഹരണമായി ഒത്മിച്ചൽപാദിക്കപ്പെട്ട രണ്ട് ഇലക്ട്രോണുകൾ എത്ര അകലത്തിലായാലും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നറിയാമല്ലോ. ഒന്നിന്റെ സ്റ്റേറ്റ് മാറിയാൽ മറ്റേതിന്റേയും അപ്പോൾ തന്നെ മാറ്റം. ക്വാണ്ടം തലത്തിൽ ഇത്തരം പല പ്രതിഭാസങ്ങളും ഉണ്ടല്ലോ. റുഡോൾഫ് സ്റ്റൈനറുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെപ്പറ്റി രവിക്കറിയില്ല. അറിവ് നേടുന്നതിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പങ്ക് നൂറ് വർഷം മുൻപ് സൈദ്ധാന്തീകരിച്ചിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഒരർത്ഥത്തിൽ പൗരസ്ത്യചിന്തകളുടെ മറ്റൊരു വിധത്തിലുള്ള ആവിഷ്കാരമായി വേണമെങ്കിൽ അതിനെ കാണാം. ചോംസ്കിയുടെ സാർവലൗകിക വ്യാകരണത്തിലും ഇതുപോലത്തെ ചില ആശയങ്ങളുണ്ട്. എല്ലാ അറിവും മനസ്സിലുള്ളിൽ ഉണ്ടെന്ന പ്രാചീന ഗ്രീക്ക് വിശ്വാസവും ഇതൊക്കെ തന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. രവി സമയം കിട്ടുമ്പോൾ ആത്മബോധത്തെ അല്ലെങ്കിൽ consciousnessനെ പറ്റിയുള്ള ആധുനിക പഠനങ്ങൾ ഒന്നു വായിച്ചു നോക്കണം. രസകരമാണ്. അവയും ആധുനിക ഭൗതികശാസ്ത്രവും എല്ലാം എത്തിചേരുന്നത് ഭാരതീയ ചിന്തകളിലേക്കല്ലേ എന്ന തോന്നും. ഒരു പ്രാപഞ്ചിക ആത്മബോധത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരിലും ഉള്ളത് എന്നൊക്കേയാണ് അവർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. ഇതൊക്കെ പറയുന്നത് ഗൗരവമായി ശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നവരാണ് എന്നറിയുമ്പോൾ രവിയ്ക്ക് അവിശ്വാസം തോന്നിയേക്കാം. ഭാരതീയനായ അമിത് ഗോസ്വാമിക്ക് ഇവിടെ വലിയൊരു സ്ഥാനമുള്ളതിൽ ഒരപക്ഷേ, അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. തത്വമസി എന്ന തന്നേയാണല്ലോ അവർ പറയുന്നത്. ഇനി രവിയ്ക്ക് വേണ്ടത് തെളിവുകളാണെങ്കിൽ അവ രവിയുടെ മുന്നിൽ തന്നെയുണ്ടല്ലോ.” വേലപ്പൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടാണ് പറഞ്ഞത്.

“രവി, നമ്മുടെ മനസ്സിന് നമുക്കറിയാത്ത കഴിവുകൾ ഒരുപാടുണ്ട്. നമ്മൾ ആദ്യം കണ്ടപ്പോഴുള്ളത് ഓർമ്മയുണ്ടോ? അന്നു രവി വരുന്നുണ്ടെന്ന് ഞാനെങ്ങനേയാണ് മനസ്സിലാക്കിയത്?”

ഒരു ഞെട്ടലോടെയാണ് ഇതു ഞാൻ കേട്ടത്. രസകരമായ സംഭാഷണങ്ങൾക്കിടയിൽ വേലപ്പനെപ്പറ്റി എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന സംശയങ്ങൾ ഞാൻ മറന്നുപോയിരുന്നു. വേലപ്പന്റെ ചോദ്യം ആ മറവികളിൽ നിന്ന് എന്നെ തിരികേ കൊണ്ടു വന്നു. അവിശ്വാസത്തോടെ അദ്ദേഹത്തെ നോക്കിയിരിക്കാനേ എനിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഈ മനുഷ്യനെ പറ്റി എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന തോന്നലുകളെല്ലാം ശരിയാണോ? ഇയാൾക്ക് അത്ഭുതകരമായ ശേഷികളുണ്ടോ?

“രവി വിചാരിച്ചതുപോലെ, രവി വരുന്നുണ്ടെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്നേയാണ് ഞാൻ അവരെ എതിരിടാൻ മുതിരാഞ്ഞത്. വാസ്തവത്തിൽ അവരാണ് രക്ഷപ്പെട്ടത്. എനിക്ക് ചില പൊടിക്കൈകളൊക്കെ വശമുണ്ട്. ഹിമാലയത്തിൽ ഒരു സന്യാസിയുടെ പക്കൽ നിന്ന പഠിച്ചതാണ്. ബോധിസത്വൻ ബുദ്ധസന്യാസിമാരെ കളരിപ്പയറ്റ് പഠിപ്പിച്ചത് ഓർമ്മയില്ലേ. അതിൽനിന്നാണല്ലോ ഇന്നത്തെ ജൂഡോയും കരാട്ടേയും മറ്റും ഉത്ഭവിച്ചത്. അതൊക്കെ പോട്ടെ. നമുക്ക നമ്മുടെ കാര്യത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു വരാം.”

“ഞാൻ രവിയെ ഇവിടെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നത് ഒരു ഉദ്ദേശത്തോടെയാണ്. ഞാൻ ചില കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വളരേയധികം പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായാണ് അവ നേടിയത്. ഈ അറിവ് എല്ലാവർക്കും പകർന്നു കൊടുക്കാൻ പറ്റിയതല്ല. അറിവു സ്വതന്ത്രമായിരിക്കണം എന്ന വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരാളാണ് രവി എന്നെനിക്കറിയാം. പക്ഷേ, എല്ലാ അറിവും എല്ലാവർക്കു ലഭിക്കുന്നതു നല്ലതല്ല. അതിന്റെ ദോഷങ്ങൾ ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽ തന്നെ കാണാം. എന്നാൽ എന്ത് ആർക്കു നൽകാം, എന്തു പാടില്ല, എന്ന് ആര് എങ്ങനെ തീരുമാനിക്കും എന്നത് ഒരു സങ്കീർണ്ണ പ്രശ്നമാണ്. അതു പോകട്ടെ. ഇവിടെ അതു നിശ്ചയിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഞാനെടുക്കുന്നു.”

“നമ്മൾ ആദ്യം കണ്ടുമുട്ടിയ ദിവസം തന്നെ എനിക്കു മനസ്സിലായി രവി ഇതിനു പറ്റിയ ആൾ തന്നെ എന്ന്. എങ്ങനെ മനസ്സിലായി എന്ന ചോദിക്കരുത്. എല്ലാ ചോദ്യങ്ങൾക്കും യുക്തിഭദ്രമായ ഉത്തരം ഉണ്ടായി എന്ന വരില്ല. ഏതായാലും അതിനശേഷം ഞാൻ രവിയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ പഠിച്ചു. നിങ്ങളുടെ വ്യക്തിത്വത്തേപ്പറ്റി കൂടുതൽ മനസ്സിലാകുംതോറും എന്റെ വിശ്വാസം വർദ്ധിച്ചതേയുള്ളൂ. അങ്ങനെയാണ് ഇന്ന് ഇവിടെ കാണാം എന്ന ഞാൻ തീരുമാനിച്ചത്. ഇത് ശാന്തമായ സ്ഥലമാണ്. മനസ്സിനെ ശല്യപെടുത്താൻ ബഹ്യകാര്യങ്ങളൊന്നമില്ല. ഇത്തരം ശാന്തത രവിക്കിപ്പോൾ ആവശ്യമാണ്. എങ്കിലേ മനസ്സിന് ഏകാഗ്രത കിട്ടൂ.”

“ഞാൻ ആദ്യം പറഞ്ഞു പോലെ മനസ്സിനു പല കഴിവുകളുമുണ്ട്. ഇവ ഉപയോഗിക്കാൻ നമ്മൾ പഠിക്കണം എന്നു മാത്രം. ഈ കഴിവുകൾ ഞാൻ സ്വയം തിരിച്ചറിഞ്ഞതാണ്. എന്നെ ആരും പഠിപ്പിച്ചതല്ല. പക്ഷേ, പലരും പലവിധത്തിൽ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതെങ്ങനെ പഠിപ്പിച്ചു തരണം എന്നെനിക്കറിയില്ല. അതു സ്വയം വികസിപ്പിക്കേണ്ട കഴിവാണ്. വാസ്തവത്തിൽ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അങ്ങനെ തന്നേയാണല്ലോ. ആരും ആരേയും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഇവിടെയുള്ള വിത്യാസം ഇതു പൂർണ്ണമായി മനസ്സിൽ തന്നെ ചെയ്യേണ്ട കാര്യമാണ് എന്നുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഒരു മാനസിക അനുഭവം പകർന്നുതരാനേ പറ്റൂ. അതിനെ അടിസ്ഥനപ്പെടുത്തി രവി സ്വയം അഭ്യസിക്കണം. രവിക്ക് അതു കഴിയും എന്നെനിക്കറിയാം. മാത്രമല്ല രവി ഈ കഴിവ് ദുരുപയോഗം ചെയ്യില്ലെന്നും എനിക്കറിയാം. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ രവിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തത്.”

“ഇനി രവിയ്ക്ക് വല്ലതും ചോദിക്കനുണ്ടോ. ഇല്ലെങ്കിൽ നമുക്ക് തുടങ്ങാം.”

ഞാൻ നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നു. എനിക്കൊന്നും തോന്നിയില്ല. എന്തുപറയണം എന്നറിയില്ല. കുറേ സമയം ഞാനങ്ങിനെ ഇരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഒരു മിനുട്ടേ ആയിട്ടുണ്ടാകൂ. പക്ഷേ, എനിക്കത് ഒരു യുഗമായി തോന്നി. പതുക്കെ എനിക്കെന്റെ ശബ്ദം തിരിച്ചുകിട്ടി. പക്ഷേ, അതു വളരെ പതിഞ്ഞതായിരുന്നു. ശബ്ദം കഷ്ടിച്ച് പുറത്തു കേട്ടിരിക്കണം. ഞാൻ വിക്കി വിക്കി ചോദിച്ചു.

“നമ്മൾ എന്താണ് ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്? ആദ്യം ഒന്നു പറഞ്ഞു തരാമോ?”

“രവി പരിഭ്രമിക്കേണ്ടാ. രവി എപ്പോഴും പൂർണ്ണ സ്വതന്ത്രനായിരിക്കും. എപ്പോൾ രവിക്കു മതിയാക്കണം എന്ന് തോന്നുന്നുവോ അപ്പോൾ മതിയാക്കാം.”

“നമ്മൾ ഒരു യാത്രയ്ക്ക് പോവുകയാണ്. ഒരസാധാരണ യാത്ര. മനസുകൊണ്ടാണെന്നു മാത്രം. യാത്ര മതിയാക്കാം എന്ന് എപ്പോൾ തൊന്നുന്നുവോ അപ്പോൾ രവിയ്ക്ക് തിരിച്ചു വരാം. ഈ യാത്രയിൽ രവി എന്നോടൊപ്പമാണ് സഞ്ചരിക്കുക. ഞാൻ ഒരു സഹായി മാത്രം. ബസ്സിന്റെ ഡ്രൈവറെ പോലെ. ബസ്സിന് ഒരു നിശ്ചിത ലക്ഷ്യം ഉള്ളതുപോലെ ഇവിടെ ഞാനും മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചുവെച്ച പാതയില്ലൂടെയാവും സഞ്ചരിക്കുക. അതിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ രവിക്കധികാരമില്ല. പക്ഷേ, എപ്പോൾ രവി മതി എന്നു പറയുന്നുവോ, അപ്പോൾ ബസ് തിരിച്ചു വിടുകയായി. ഇവിടെ ഒരു വിത്യാസമുള്ളത് പോയ തെവിടേക്കായാലും തിരിച്ചെത്താൻ ഒരു നിമിഷം മതി എന്നതാണ്.”

“നമ്മൾ എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത്?”

“നമുക്ക് ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലൂടെ ഒന്ന് കറങ്ങിയിട്ട് വരാം. വളരെ രസകരമായിരിക്കും. രവി ഈ കസേരയിൽ ഇരുന്നുകൊള്ളൂ. ശരീരവും മനസ്സും റിലാക്സ് ചെയ്തുകൊള്ളൂ. കണ്ണടച്ചുകൊള്ളൂ. എന്നിട്ട് ഞാൻ പറയുന്നതു മാത്രം ശ്രദ്ധിക്കൂ. മനസ്സിന് ഏകാഗ്രത വരട്ടെ. മറ്റൊന്നും ചിന്തിക്കതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കണം.” ഞാൻ തന്നെ ഇതാദ്യമായാണ് പരീക്ഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് എത്ര ഫലപ്രദമാകും എന്നറിയില്ല. ഇനി കണ്ണടയ്ക്കൂ.”

വേലപ്പൻ കട്ടിലിൽ പത്മാസനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ഞാൻ കണ്ണാടച്ചു. മുമ്പു പറഞ്ഞ രീതിയിൽ വേലപ്പൻ സംസാരിക്കുന്നത് ഓർമ്മയുണ്ട്. തുടർന്ന് എന്താണ് നടന്നതെന്ന് കൃത്യമായി ഓർമ്മയില്ല. ഓർമ്മയുള്ളത് വേലപ്പൻ എന്നോടു സംസാരിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷേ, അതിന് എന്തോ ഒരു വിത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് എന്റെ മനസ്സിന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്നുതന്നെ വരുന്നതുപോലെയോ മറ്റോ.

“രവി നമ്മളിപ്പോൾ മുകളിലേക്കുയരുകയാണ്. ആകാശത്തിലേക്. നക്ഷത്രങ്ങൾ കാണാമോ?” വേലപ്പൻ ചോദിക്കുന്നത് കേട്ടു.

ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കി. ആകപ്പാടെ ഇരുട്ടാണ്. സത്യത്തിൽ ഒന്നും കാണുന്നില്ല. ഒരു നിമിഷം ഞാൻ മടിച്ചിരുന്നു. എന്തു പറയണം? അപ്പോൾ ചില പ്രകാശബിന്ദുക്കൾ കണ്ണിൽപ്പെട്ടില്ലേ എന്നൊരു സംശയം. ഞാൻ ചുറ്റം പരതി നോക്കി. ഉവ്വ്, എന്തൊക്കെയോ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നു. ക്രമേണ അവ തെളിഞ്ഞു വരാൻ തുടങ്ങി. നക്ഷത്രങ്ങൾ. ഞങ്ങൾ രാത്രിയിൽ നടക്കാനിറങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ട ആകാശം. അതാ ചോതി നക്ഷത്രം. ക്ഷീരപഥം. എല്ലം കാണാം.

“കാണാം” ഞാൻ പറഞ്ഞു. “വേലപ്പൻ വൈകിട്ട കാണിച്ചുതന്ന ചോതി നക്ഷത്രം കാണാം. ക്ഷീരപഥം. എല്ലാം കാണാം.”

“താഴോട്ട് നോക്കൂ. ഭൂമി കാണാമോ?”

ഞാൻ താഴോട്ടു നോക്കി. താഴെ കുറച്ച് വിളക്കുകൾ അങ്ങിങ്ങായി കാണാം. വിമാനത്തിൽ നിന്ന് നോക്കുന്ന പോലെ. അവയും അകന്നു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞാനെവിടേയാണ്? എനിക്കെന്റെ ശരീരം കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഞാൻ എനിക്കു തന്നെ അദൃശ്യനാണോ? ഒരിക്കൽ ബാംഗ്ലൂരിലെ ഒരു സ്ഥാപനത്തിൽ പോയപ്പോൾ വെർച്വൽ റിയാലിറ്റി സംവിധാനം അനുഭവിച്ചതുപോലെ.

“പേടിക്കേണ്ടാ നമ്മൾ മനസ്സാലേയാണ് യാത്ര ചെയ്യുന്നത്. നമ്മുടെ ശരീരം കോട്ടേജിൽ തന്നെയുണ്ട്. നോക്കൂ, നമുക്ക വേഗത്തിൽ ചന്ദ്രനിലേക്കൊന്നു പോകാം.”

ഞാൻ നോക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രന്റെ ഉപരിതലം കാണാം. ഭൂമിയിൽ നിൽക്കുന്ന അതേ പ്രതീതി. പക്ഷേ, എന്റെ ശരീരം അവിടെ ഇല്ല എന്നെനിക്കറിയാം. ഒരു സിനിമയിൽ കാണുന്നതു പോലെ. ചന്ദ്രന്റെ ഇരുണ്ട ഭാഗത്താണ് നിൽക്കുന്നത്. നേരിയ വെളിച്ചം മാത്രം. ആ വെളിച്ചത്തിൽ ചുറ്റിലും കുന്നുകൾ കാണാം. “ഇത് ഭൂമിയിൽ നിന്ന് കാണാൻ പറ്റാത്തവശമാണ്. ഇവിടെ ധാരാളം ക്രേറ്ററുകൾ ഉണ്ട്. വരൂ മറുവശത്തേക്ക് പോകാം.” വേലപ്പൻ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ കണ്ടുകോണ്ടിരുന്ന പ്രതലം ക്രമേണ മാറി. വെളിച്ചം പരന്നു. നല്ല ശക്തമായ സൂര്യപ്രകാശം. ഒരു തുറന്ന പ്രദേശത്താണ് ഞാൻ നിൽക്കുന്നത്. ‘നിൽക്കുന്നു’ എന്നു പറയുന്നത് ശരിയോ എന്നറിയില്ല. എങ്കിലും സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടി അങ്ങനെ തന്നെ പറയട്ടെ.

“ഈ വശത്ത് ക്രേറ്ററുകൾ കുറവാണ്. ഇതൊരു സമതല പ്രദേശമാണ്. ചന്ദ്രപടത്തിൽ സമുദ്രം എന്നുവിളിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥലം. ശാന്തതയുടെ കടൽ എന്നർത്ഥം വരുന്ന പേരാണ് ഈ പ്രദേശത്തിന് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. നോക്കൂ, ഇപ്പോഴും ആകാശത്ത് നക്ഷത്രങ്ങൾ കാണാം. ഒരു വശത്ത് സൂര്യനും. ഇത് ഭൂമിയിൽ നിന്ന് കാണാൻ പറ്റാത്ത കാഴ്ചയാണ്.”

“മ്മ്, എനിക്കറിയാം എങ്കിലും എന്തൊരു രസം. ആദ്യമായല്ലേ ഇങ്ങനെ കാണുന്നത്.”

“ഇനി നമുക്ക് സൂര്യനിലേക്കൊന്നു പോയാലോ?” വേലപ്പൻ ചോദിച്ചു.

“അങ്ങനെ പോകാമോ? പോകാമെങ്കിൽ വിരോധമില്ല. സൂര്യന്റെ ഉള്ളിൽ പോകാമോ?”

“പോയി നോക്കാം. നമ്മൾക്കു ബഹിരാകാശത്തുവച്ച് ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ലെങ്കിൽ സൂര്യനിൽ വച്ചും ഒന്നും സംഭവിച്ചുകൂടല്ലോ.”

ഞാൻ ചിരിച്ചു. ഒപ്പം വേലപ്പനും. അതാ സൂര്യൻ അടുത്തേക്കു വരുന്നു. ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചു. ചൂട് അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. ശക്തമായ വെളിച്ചം മാത്രം. പക്ഷേ, സൂര്യനെ നേരിട്ടു നോക്കുമ്പോഴും ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നും തോന്നുന്നില്ല. സൂര്യകളങ്കങ്ങൾ വ്യത്തിയായിട്ടു കാണാം. അടുത്തേക്കു വരുന്തോറും സൂര്യനിലെ വാതകങ്ങളുടെ ശക്തമായ പ്രവാഹം കാണാം. അതു കലങ്ങി മറിയുകയാണ്. ഉള്ളിൽ നിന്ന് ഊർജ്ജം പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നത് ഈ വാതകപ്രവാഹങ്ങളാണല്ലോ. അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ഭയം തോന്നി. ഒരു കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ നടുവിൽപ്പെട്ടതു പോലെ. സൂര്യന്റെ ഉള്ളിലേക്കു കടന്നപ്പോൾ ചുറ്റിലും ശക്തിയായ വാതകപ്രവാഹങ്ങൾ. അപ്പോൾ വേലപ്പന്റെ ശാന്തമായ സ്വരം.

“പേടിക്കേണ്ടാ ഞാൻ ഇതു വഴിയൊക്കെ കടന്നു പോയിട്ടുള്ളതാണ്. ഇനി കുറച്ചുകൂടി ഉള്ളിലേക്കു കടന്നാൽ അന്ധകാരമാണ്. അവിടത്തെ താപനില ദൃശ്യമായ പ്രകാശരശ്മികൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായതിൽ വളരെ കൂടുതൽ ആണ്. അതുകൊണ്ട് അവിടെ അൾട്രാവയലറ്റ്, എക്സ്, ഗാമ രശ്മികളാണ് ഉണ്ടാവുക.”

ഇത്രയും പറയുമ്പോഴേക്ക് ഇരുട്ടു പരന്നു തുടങ്ങിയിരുന്നു. എനിക്ക് ആശ്വാസമായി. എന്തൊക്കേയോ ചുറ്റിലും സംഭവിക്കുന്നുണ്ട് എന്നറിയാമെങ്കിലും ഒന്നും കാണാൻ വയ്യല്ലൊ.

“വരൂ, നമുക്ക് ഭൂമിയിലേക്ക മടങ്ങാം.” വേലപ്പൻ ഇതു പറഞ്ഞു തീർന്നപ്പോഴേക്ക് ഞാൻ ഭൂമിയിലെത്തി. രാത്രിയല്ല, പകൽ. നേരം വെളുത്തോ? എനിക്ക് നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങണമല്ലോ. ഞാൻ ചിന്തിച്ചു.

“ചുറ്റിലും നോക്കൂ. ഏതാണീ സ്ഥലം? അറിയാമോ?” വേലപ്പന്റെ ശബ്ദം.

ഞാൻ ചുറ്റിലും നോക്കി. ഒരു നാട്ടിൻപുറം. പഴയതരത്തിലുള്ള ഒരു വീട് കാണാം. ഓലയാണ് മേഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അപ്പോഴാണ് വേലപ്പനെ കാണുന്നില്ല എന്നുള്ള കാര്യം ഞാനറിയുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ യാത്ര പുറപ്പെട്ട ശേഷം ഞാൻ വേലപ്പനെ കണ്ടിട്ടേയില്ല. ശബ്ദം മാത്രമേ കേട്ടിട്ടുള്ളൂ. “ഞാനിവിടെ തന്നെ ഉണ്ട്.” വേലപ്പന്റെ ശബ്ദം.

“എനിക്കു രവിയുടെ സാന്നിധ്യം അറിയാം. പക്ഷേ, രവിക്ക് എന്നെ കാണാൻ പറ്റുന്നില്ല, അല്ലേ. രവിയും ഈ വിദ്യ നേടികഴിഞ്ഞാൽ എന്നെ കണാൻ കഴിയും. മാത്രമല്ല, അതുവരെ ഞാൻ പറയുന്നതൊഴിച്ച് മറ്റു ശബ്ദങ്ങളൊന്നും രവിക്ക് കേൾക്കാനും പറ്റില്ല. നോക്കൂ, ഈ സ്ഥലത്തിന് എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകത തോന്നുന്നുണ്ടോ?”

ഞാൻ വീണ്ടും ചുറ്റിലും കണ്ണോടിച്ചു. പരിചിതമായ പ്രദേശം. എന്നാൽ വീടിനും ചുറ്റുപാടിനും എന്തോ വ്യത്യാസമുള്ളതുപോലെ. വീട്ടിലേക്ക് ഒരു മധ്യവയസ്സൻ കടന്നു വന്നു. മുണ്ടും മേൽമുണ്ടും മാത്രം വേഷം. പൂമുഖത്തിരുന്ന കിണ്ടിയിലെ വെള്ളമെടുത്തു കാൽ കഴുകി അകത്തേക്കു കയറിപ്പോയി. നാലഞ്ചു കുട്ടികൾ ഒരു വശത്തുനിന്ന് ഓടി വന്നു. പത്തിനും പതിനഞ്ചിനും ഇടയ്ക്ക് പ്രായമുണ്ടാവും. അവർ ഓടിക്കളിക്കുകയാണ്. എല്ലാവരും ചെറിയ മുണ്ടാണ് ഉടുത്തിരിക്കുന്നത്. കുട്ടികളെ ഇങ്ങനെ കണ്ടിട്ടേയില്ല. കുട്ടിക്കാലത്ത് തോർത്തുടുത്തിരുന്നതായി അച്ഛൻ പറഞ്ഞിരുന്നത് ഓർമ്മിച്ചു. ഒരു പ്രായമായ സ്ത്രീ പുറത്തേക്കു വന്നു. അവരും മുണ്ടും ഒരുതരം മേൽമുണ്ടുമാണ് ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവർ കുട്ടികളോടെന്തോ വിളിച്ചുപറയുന്നതായി തോന്നി. കുട്ടികൾ പെട്ടെന്നുതന്നെ ഓട്ടം നിർത്തി മുറ്റത്തുകൂടിത്തന്നെ പിൻവശത്തേക്കു പോയി. ആകപ്പാടെ പഴയ ഒരു സിനിമ കാണുന്ന പ്രതീതി.

“നമ്മളിപ്പോൾ ക്രിസ്തുബ്ദം ആയിരാമാണ്ടിലാണ്.” വേലപ്പന്റെ ശബ്ദം.

ഞാൻ സ്തബ്ധനായിപ്പോയി. ടൈം ട്രാവലോ? ചുറ്റിലും ഒന്നുകൂടി നോക്കി. എന്തായാലും ഒരു ആധുനിക കേരള ഗ്രാമത്തിന്റെ യാതൊരു ലക്ഷണവുമില്ല. വൈദ്യുതകമ്പികളില്ല. ടെലിഫോൺ വയറുകളില്ല. ടാറിട്ട റോഡ് കാണാനില്ല. ഇനി വേലപ്പൻ പറഞ്ഞതു ശരിയാവുമോ?

“അതെ. ചരിത്രത്തിൽ സംഗമകാലം എന്നറിയപ്പെടുന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനദശയിലാണിപ്പോൾ നമ്മൾ. സ്ഥാണു രവിവർമ്മൻ രാജ്യം വിഭജിച്ച് ബന്ധുകൾക്കു നൽകി തീർത്ഥാടനത്തിനായി മക്കയ്ക്കു പോകാൻ ഒരുങ്ങുന്ന സമയം. രവി ചരിത്രം വായിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. കേരള ചരിത്രം പഠിച്ചിട്ട് ഒരിക്കൽ ഇതുവഴിയൊന്ന് വന്നു നോക്കൂ. അപ്പോൾ രസമായിരിക്കും. രവി പഠിക്കണം. അതിനാണ് ഞാൻ ഈ പ്രയത്നമൊക്കെ ചെയ്യുത്. എനിക്കു സാദ്ധ്യമായ ഈ വിദ്യ രവിക്കും സാദ്ധ്യമാവും. എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. അതിന്റെ സമയമാകുമ്പോൾ ഞാൻ തന്നെ മാർഗ്ഗം കാട്ടി തരാം. നമുക്കിനി ഒരിടത്തുകൂടി പോകാനുണ്ട്.”

“അതെവിടെയാണ്?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“ഇതാ ഇവിടെ വരെ.” വേലപ്പൻ പറഞ്ഞു തീർന്നില്ല, അപ്പോഴേക്ക് എന്റെ മുന്നിലെ സീൻ മാറി, ഒരു ചലച്ചിത്രതിലെന്നവണ്ണം. ഒരു കുന്നിൻ ചെരുവിലെ ഒരു ഗുഹയുടെ മുൻവശം. അവിടെയൊരു കരിങ്കൽ പീഠത്തിൽ ഒരു സന്യാസി ഇരിക്കുന്നു.

“ഓ, വരൂ, ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.” സന്യാസിയുടെ ശബ്ദം. എനിക്ക് മറ്റൊരു ഷോക്കായിരുന്നു അത്.

“അത് സ്വാമിയുടെ ശേഷിയാണ് രവി. എനിക്കതു വശമായിട്ടില്ല.” ഇപ്പറഞ്ഞത് വേലപ്പനായിരുന്നു.

“എങ്ങനെയുണ്ടായിരുന്നു രവി യാത്ര? ആദ്യമായല്ലേ. പരിഭ്രമിച്ചിരിക്കണം. വേലപ്പാ, നീ എന്തിനാണീ കുട്ട്യോളെ ഇങ്ങനെ വെഷമിപ്പിക്കണെ? ആദ്യമേ തന്നെ എല്ലാം പറഞ്ഞുകൊടുത്തുകൂടെ? പക്ഷേ, നിന്റെ രീതി അതല്ലല്ലോ, ല്ലേ? എന്തായാലും നന്നായി. നിന്റെ സെലക്ഷൻ നന്നായിരിക്കുന്നു. ഇവൻ മിടുക്കനാണ്, ട്ടോ. നീ ഹരിദ്വാറിലേക്കില്ലേ?”

“ഉവ്വ്, സ്വാമീ.” വേലപ്പന്റെ മറുപടി. “ഈ ജോലി തീർന്നല്ലോ. ഇനി ഹരിദ്വാറിലേക്ക് തന്നെ. സ്വാമി പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഒന്നു പോയിനോക്കാമെന്നു കരുതി. എവിടെയായാലെന്താ എന്നെനിക്ക് ഇപ്പോഴും തോന്നുന്നു.”

“നീ അവിടെ പോയി കുറച്ചുകാലമങ്ങട് ഇരുന്നു നോക്കൂ. അപ്പൊ മനസ്സിലാവും അതിന്റെ വിശേഷം. പിന്നെ നെനക്ക് ഇങ്ങട് പോരണംന്നു തോന്നുമ്പോ പോരാല്ലോ.”

“ഞാൻ ഉടനെ പുറപ്പെടുകയായി സ്വാമി. ഞങ്ങളെന്നാ മടങ്ങട്ടെ?”

“ആയിക്കോട്ടെ. രണ്ട്പേർക്കും എന്റെ അനുഗ്രഹംണ്ട് ട്ടോ. പോയിവരൂ.”

രംഗം വീണ്ടും മാറി. ഞങ്ങൾ ഒരു പുഴയുടെ തീരത്ത്. തെളിഞ്ഞ വെള്ളം. ശാന്തമായി ഒഴുകുന്ന പുഴ. നല്ല വീതിയുണ്ട്. ഭാരതപുഴ പോലെ. പക്ഷേ, അസാധാരണമായി പുഴ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു.

“അതെ ഭാരതപുഴ തന്നെ. എനിക്കിവിടെ വന്നിരിക്കാൻ വലിയ ഇഷ്ടമാണ്. നമ്മൾ കണ്ട സ്വാമി എന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ഗുരുനാഥനാണ്. അദ്ദേഹമാണ് എനിക്ക് പലതും നേടാൻ സഹായിച്ചത്.”

“എങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ എങ്ങനെ കണ്ടെത്താം എന്ന് പറഞ്ഞുതരൂ. ഞാൻ സമയം കിട്ടുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത് പോയി പഠിച്ചുകൊള്ളാം.” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“ഹ ഹ ഹ, നമ്മളിപ്പോൾ എവിടേയാണെന്നാ വിചാരിച്ചേ? ആയിരത്തോളം വർഷം ഭാവിയിലാണ്. ഇവിടെയെത്തണമെങ്കിൽ ആദ്യം കുറേ വിദ്യകൾ പഠിച്ചേ പറ്റൂ.”

എനിക്കു തല ചുറ്റുന്നോ എന്നു തോന്നി. ഒരു രാത്രിക്കുള്ളിൽ നേരിടാൻ പറ്റുന്നതിൽ കൂടുതലായിരുന്നു ഇതൊക്കെ. വേലപ്പൻ ചിന്തയിലാണ്ടിരിക്കുകയാണ് എന്നെനിക്കു തോന്നി. നിശ്ശബ്ദത. ഞാൻ ഒറ്റക്കായതു പോലെ. പക്ഷേ, എനിക്കു വേലപ്പന്റെ സാമീപ്യം അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. അൽപനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വേലപ്പൻ പറഞ്ഞു: “സ്വാമി പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. ഞാൻ കുറച്ചു കാര്യങ്ങൾ കൂടി രവിയോടു പറയേണ്ടതായിരുന്നു. കേൾക്കൂ. ഞാൻ സ്വായത്തമാക്കിയ ഈ വിദ്യ എന്റേതായ ഒരു പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തമല്ല. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് സന്യാസിമാർ കണ്ടെത്തിയതാണ്. പക്ഷേ, ലോകത്തിൽ വന്ന മാറ്റങ്ങളുടെ ഇടയിൽപ്പെട്ട് ഇതൊക്കെ നഷ്ടമായി. എന്നാൽ ചില സൂചനകൾ ചില താളിയോല ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ ചിലതൊക്കെ, ഭാഗ്യവശാൽ എനിക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. തുടർന്നുള്ള എന്റെ സ്വന്തം പ്രവർത്തനങ്ങളും പലയിടങ്ങളിൽ നിന്നു ലഭിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളും മറ്റുമാണ് എന്നെ ഇവിടെവരെ എത്തിച്ചത്. ഞാനൊരിക്കൽ ഇങ്ങനെ ചുറ്റുന്ന സമയത്താണ് നാം മുമ്പു കണ്ട സ്വാമിയെ ആദ്യമായി കാണുന്നത്. അദ്ദേഹം ഇങ്ങോട്ടുവന്നു പരിചയപ്പെടുകയായിരുന്നു. എനിക്ക് ഇപ്പോഴും അതിനുള്ള കഴിവില്ല എന്നോർക്കണം. അതായത് നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലേക്ക് ഇതുപോലെ ഒരാൾ കടന്നു വന്നാൽ അയാളെ കണ്ടെത്താനും അയാളോടു സംസാരിക്കാനും എനിക്കാവില്ല. അങ്ങനെ പലതും എനിക്ക് ഇനിയും പഠിക്കാനുണ്ട്. ഇത്രയും കഷ്ടപ്പെട്ട് വീണ്ടെടുത്ത ഈ വിദ്യകളൊന്നും മനുഷ്യരാശിക്ക് ഇനിയും നഷ്ടമാകരുതെന്ന വിചാരത്തിലാണ് ഞാൻ രവിയെ കണ്ടെത്തി ഇതൊക്കെ പഠിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. രവി ഇതെല്ലാം പഠിക്കും എന്നെനിക്കറിയാം. ഓരോ സമയത്തും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം തരാൻ ഞാനുണ്ടാകും. ഇപ്പോൾ നമുക്ക മടങ്ങിപ്പോകാം. രവി ഉറങ്ങിക്കൊള്ളൂ. ഉണരുമ്പോഴേക്കും ഞാൻ പോയിട്ടുണ്ടാകും. നമ്മൾ വന്ന കാർ രവിയെ തിരികെ കൊണ്ടുവിടും. അതിന്റെ കൂലിയൊക്കെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇനിയൊരിക്കൽ കാണാം. ഗുഡ്നൈറ്റ്.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞത് എനിക്കോർമ്മയുണ്ട്. പിന്നെ എനിക്കറിയാവുന്നത് രാവിലെ ഉണരുന്നതു മാത്രമാണ്. ഞാൻ കട്ടിലിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. എപ്പോഴാണ് ഞാൻ കസേരയിൽ നിന്ന കട്ടിലിലേക്കു വന്നതെന്നറിയില്ല. വേലപ്പന്റെ സഞ്ചി മുറിയിലില്ലായിരുന്നു. നടന്നതെല്ലാം സ്വപ്നമായിരുന്നോ എന്നെനിക്കു സംശയം തോന്നി. പക്ഷേ, എങ്കിൽ ഞാനെങ്ങനെ ഇവിടെയെത്തി? എണീറ്റ് തയ്യാറായപ്പോൾ ഡ്രൈവർ വന്നു, പോകാനൊരുങ്ങി. അപ്പോൾ എനിക്കു തീർച്ചയായി എന്റെ ഈ യാത്ര ഒരു സ്വപ്നമല്ലായിരുന്നു എന്ന്.

□

വി. ശശി കുമാർ

ജനനം കോട്ടയത്ത്, 1953 ആഗസ്റ്റ് 10-ന്. കോട്ടയം എം. ടി. സെമിനാരി ഹൈസ്കൂൾ, ചങ്ങനാശേരി എസ്. ബി. കോളജ്, എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസം. കൊച്ചി സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്ന് ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിൽ ബിരുദാനന്തര ബിരുദം. ബാംഗ്ലൂർ ഇന്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് സയൻസിൽ നിന്ന് ഫിസിക്കൽ എഞ്ചിനീയറിങ്ങിൽ എം. ടെക്. പിന്നീട് കൊച്ചി സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്ന് ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിൽ പി. എച്ച്. ഡി. വിഷയം അന്തരീക്ഷവൈദ്യുതി (Atmospheric Electricity). 1979 മുതൽ 2007 വരെ തിരുവനന്തപുരത്ത് സെന്റർ ഫോർ എർത്ത് സയൻസ് സ്റ്റഡീസിൽ അന്തരീക്ഷശാസ്ത്ര വിഭാഗത്തിൽ പ്രവൃത്തിയെടുത്തു. അന്തരീക്ഷവൈദ്യുതി, മഴയുടെ ഭൗതികശാസ്ത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങളിലാണ് ഗവേഷണം നടത്തിയത്. ഏതാണ്ട് 2003 മുതൽ സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ്‌വെയർ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. രണ്ടു മക്കൾ, അക്ഷയ്, അയിഷ. ഇപ്പോൾ സ്വന്തമായി ഗവേഷണവും ശാസ്ത്രസാഹിത്യവും നടത്തുന്നു.

ചിത്രീകരണം: വി. പി. സുനിൽകുമാർ

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <info@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <info@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.